

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

Veres-féltétele V., Harmincad-ucca 3

Dr. KELLEMESI MELCZERTŐS ZÁNÉ ÉS GYERMEKE

MAGYAR NAGYASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) * Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Március asszonyai!

Március idusán, ezen a színmagyar nemzeti ünnepen, ha nem is egészen alkalomszerű, de annál a mély és nemes lelki kapcsolatnál fogva, amely Türr István híres itáliai légiója és Kossuth Lajos turini remetesége óta a magyarságot az olasz nemzettel hosszú időre összekovácsolta, az ünnep magasztosságát nem fogja elhomályosítani, ha egy rendkívüli olasz asszony szavait jegyezzük ide: „A női önzetlenség, a női altruizmus szükséges az emberiség számára, mert ha a női nemből hiányzik ez, az emberiség hamarosan kipusztulna, hiszen a gyermekek létrehozása és fölnevelése oly szülőt kíván, aki életét részben vagy egészen az új kis lényeknek szenteli s ez a szülő nem lehet más, mint aki világra hozza őket: az anya“.

Most, hogy a magyar szabadságmozgalom első győzelmes befejeztéről, a Jókai és Petőfi sugallta negyvennyolcadiki márciusról írunk, hogyan illeszkedik be ünnepi fejtegetésünkbe, történelmi elmerengésünkbe s abba a szindus képbe, amelyet jövendőről szövögtünk, ennek a nagyszerű olasz nőnek a mondása? És egyáltalán: ki ez az olasz nő? Gina Lombroso a neve, a világ egyik legnagyobb tudósának, Cesare Lombrosónak, a kriminálpszichológia megteremtőjének, az emberiség nagy lelki jóltevőjének leánya és a jelenkor egyik legkimagaslóbb történetírójának, Guglielmo Ferreronak a felesége. Híres atyjának és híres urának egyaránt megértő, méltó munkatársa, Olaszország tudós műveltségű asszonyainak legelsője, a női lélek bonyodalmas misztériumának mesterei kutatója. És ma, amikor a „fúsiott“ leányok és „férfiasított“ asszonyok kergette kultusza tombol, mondja ki Gina Lombroso a nagy tételt a nő „emberiségmentő“ altruizmusáról. A nő elhivatottságának és életcéljának ez az egyedül természetes, igaz és okos meghatározása pedig úgy fonódik bele a mi szent márciusunkba, hogy — kimondjuk magyaros nyíltsággal — ennek a nemzedéknek és az utána következőknek s velük a magyar nemzetnek hivatását, sorsát, jövőjét mi csak az asszonyaink altruizmusán keresztül látjuk biztosítottaknak a gondolatok és hangulatok, az indulatok és a divatok mai ördög-táncában.

A férfiakat a megnehezült élet mindennapi harca a munka frontjára szólítja. Az egyetemes nemzeti erő ugyan az egyesek erőiből tevődik össze, de az egyetemes nemzeti gondolat és célkitűzés gyakorta elvész vagy elhalványul a részletező munkában és a gondok közt, amelyekkel manapság a megélhetést jelentő munka jár. A férfiakat az egészséges önzés, a maguk és családjuk fönntartása üzi-hajtja a munkaasztalhoz, ki a földekre, el a gyárba, a műhelybe, a hivatalba.

Mikor egy nemzet fiainak az emésztő küzdelem megpróbáltatása ilyen bőségesen jutott ki szomorú osztályrészül: az asszonyoknak kell átvenniök az eszmék, az eszmények, az egyetemes nagy célok szolgálatát. Az asszonyi lélek legyen az a mindennél érzékenyebb fémlémez, amelyre egy eltiport és föltámadni vágyó nemzet sóhajai és sikolyai felíródnak, az asszonyi lélek legyen az a bűvös zöngeszekrény, amelyben egy makacs hittet élni akaró nép himnuszos vágyakozása föl-fölharsan, az asszonyi lélek legyen az a magyar antenna, amely a világ minden tájára széthordja egy sebzett ország nem szűnő jalkiáltását.

Március asszonyai legyenek a magyar asszonyok! Azé a tündöklő márciusé, amelyen Petőfi ércharsonája úgy megengett, mint egy alvó óriás föltámadt lelkiismerete, azé a márciusé, amelynek friss fuvallata Jókai álmadozó szeme körül játszadozott s amely a Szabadság, a Jog, az Élet hármasságát adta a magyar nemzetnek. Szokás a nagy eszméket ünnepi alkalmakra tartogatni, disztrakomákon kacskaringós szőlakom hegyibe tűzni és még inkább szokás hétköznap megfélekedezni róluk, sutba vetni őket. Ma ez a hétköznap megfélekedezés sokkal inkább fenyegeti a magyarságot, mint bármikor. Mert, fájdalom, nincsenek már kiengesztelő, sugaras, örömhözó, derüt fakasztó ünnepnapjaink. Trianon óta csak munkanapjaink és gyásznapjaink vannak.

A női léleknek arra a hevülékeny, tiszta altruizmusára van szüksége a férfiaknak, amelyről az olaszok nagyasszonya beszél. Mert ha a magyar asszonyból kihalna az altruizmus, bizony kipusztulna a nemzet is. A robot taposóalmát járó férfi olyan, mint a szárnyaszegett sas. A női lélek sugaras szárnyait csatoljátok oda a férfi dolgos karjai alá, hogy — ha majd út az órája — repülni tudjon, repülni a nemzeti ideál, az új szabadság, a fölszabadulás, a föltámadás tüzes táltosán. A robotoló férfi nem látja az élet fontos, de mégis csak apró szempontjaitól a távoli nagy célt. Ti, márciusi asszonyok, adjátok oda neki a szemetek csillogását s ha kell: félelmetes villogását is. A robotoló férfi szívverése meglisszudik, ki-kihagy a küzdelem igájában. Ti, márciusi asszonyok, leheljétek beléjük a tüzes márciusi lelket. A magyar tavasz lelkét. A holnap erejét, az új élet csodatevő hatalmát, a hazafiság és a vallás ígését.

Márciusi magyar asszonyok! Piros lángok lobogjanak a szívetekben, mert eljön a nap, amikor nektek kell meggyújtani a fáklákat. A tüzet ti adjátok, ti kell, hogy adjátok, különben nem lesz, aki meggyujtsa és meghordozza a magyar éjszakában a szent virradat fényeit.

Volt egyszer egy leány...

Írta: **Erdődy Mihály**
(DYMI)

Az ősz ködfüggőnye szétmosta a bányatelep földszintes, házait és a sáros uton barnán fénylett a letaposott avar. Kora délután volt, de a lámpák már égtek, piszkosságára homály feküdt a völgyre. A bányavasut tompán dübörgött a hegyek alatt. Most hozták a friss, fekete szenet.

Forgách cigarettára gyújtott. A gyufa fénye bevilágította a szobát. Egy pillanat volt az egész. Utána az árnyék mintha még sötétebb lett volna.

— Korán esteledik, — mondta Forgách és az asszonyra nézett.

— Korán, — felelt az asszony.

Aztán elhallgattak. De ennek az egy elejtett szónak tövise volt. A férfi is az asszony is egyre gondolt. Az ifjúságra, ami elmúlt. Régi tavaszokra, amelyekből már csak az emlékek avarja maradt meg.

Forgách a reggeli gyorsal érkezett meg Pestről. Az utolsó pillanatig mindenki azt hitte, hogy vissza fogja utasítani a meghívást. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy a világhírű hegedűvirtuóz művészetével megtisztelje a bányatelepet. Most aztán megvolt a szenzáció. Forgách a bányatársulat hangversenyre rendező bizottságának meghívását elfogadta, ma este fellép. Zongorán Kovácsné, a főmérnök felesége fogja kísérni.

Dél óta együtt gyakoroltak. Forgách el volt ragadtatva.

— Csodálatos, hogy bele tud olvadni a játékomba... Kovácsné lehajtott a fejét.

— A kor teszi, lássa... lássa... Ha egy asszony megöregszik, valahogy mintha a lelkében volna kárpótolva mindazokért a szépségekért, amelyek ifjúságával örökre elszálltak...

— Igen, — mondta Forgách, — amire egy asszony megtalálja a szívét, már meg is öregszik... Ez a férfiak tragédiája...

Kovácsné szeme fátyolos lett:

— Beszéljen... olyan jó hallgatni magát...

A férfi felsőhajtott.

— Selmebánya...

És aztán folytatta:

— Selmebánya! Érzei, hogyan muzsikál ennek a kis bányavárosnak a neve? Selmebánya... Tizenhat éves voltam akkor...

— Oh, Selmebánya!... — lelkendezett az asszony.

— Ismeri?

— Hogyne, hiszen ott születtem...

Most megint csend lett. Valami a torkukra nehezedett. Kissé sötétedett.

— Folytassa...

— Akkor még diák voltam. Apám szigorúan tartott, vigyázott minden lépésemre. Az élet a maga nagy szédüléssel olykor megérintette a szívemet, de csak egy sóhajtság volt az egész, aztán szépen elfelejtettem mindent... A bányaiskola fönn volt a hegyen, tudja...

— Tudom...

— Mindennap ezt az utat jártam, föl a zegzugos kis utcán, kezemben a tankönyvekkel... Egyszer aztán, emlékszem, május volt, megyek föl a lépcsők kőkockáin...

Kovácsné közelebb húzta a széket.

— Milyen szép, amiket most mond... A selmeci május... zegzugos utcák... Tavasz a hegyen... Olyan, mintha hegedűszó volna...

— És akkor jött ő... Lefelé lépkedett a lépcsőn... jött... jött, mint egy álom, mint a tavasz lelke... Ruháját lobogtatta a szél... formás kis bokája elővillant a napon... tekintetem szomjasan tapadt rá... gondolhatja, asszonyom, egy tizenhat éves diák...

— Igen. És aztán?

— És aztán elhaladt mellettem, rám se nézett, egyszerűen nem léteztem a számára... Utánafordultam, felíttam a szememmel minden mozdulatát és a boldogságtól azt hittem, mindjárt kiszakad a szívem... Másnap megint találkozott vele. Harmadik nap újra. Nem volt a számomra egyetlen tekintete sem és a szégyentől és a megaláztatástól, hogy észre nem veszt, sirni szerettem volna. Hát olyan utolsó vagyok, olyan senki, hogy még csak egy pillantásra sem érdemesítenek? A tükörbe néztem és gyűlöltem magam, gyűlöltem a fiatalságomat, tizenhat évet, mely jobban fájt akkor, mint most ez az ötven!... Mert, higgye el, asszonyom, nagyobb pokol az, amikor az embert még nem tekintik férfinak, mint amikor már nem tekintik annak... Az öregségnek emlékei vannak, a hová a vágyódás menekülni tud, de a kamazskornak semmije sincs, csak olthatatlan szomjusága. Istenem, egy diák, akit elkábit az élet!... Asszonyom, mit mondjak, életemben még soha olyan boldogtalan nem voltam, mint akkor... éjszakánki került az álom, győtrődtem, égtem, fojtogatott a keserűség és minden fájdalommat a hegedűembe sirtam... A húrok zengése elcsitította a szívemet és napról-napra éreztem, hogy játékom egyre tökéletesedik, egyre izzóbban és színebben szálltak fel a hangok a vonóm alatt, igen, asszonyom, ez a fájdalom, ez az égő keserűség gyújtotta fel bennem a művészt, ez adott szárnyat a bennem szunnyadó tehetségnek...

— Hiszen akkor nincs is oka a panaszra, lássa...

Forgách elfojtotta égő cigarettáját. A keze remegett.

— Nem tudom, mi lett volna jobb. Ha akkor, az a selmeci kis leány visszamosolyog rám, most talán itt ülne velem ebben a szobában...

Az asszony csodálkozva nézett:

— Ebben a szobában?

— Igen, asszonyom, talán éppen ebben a szobában, mint férj és feleség...

Kovácsné nyugtalan lett. Alig találta a szavakat. Szíve a torkában vert.

— Az Istenért, csak nem?...

Forgách lehajtotta a fejét.

— De igen, asszonyom... Ön volt az a selmeci kis leány... persze, nem emlékszik, hiszen rám se nézett... de én azóta is mindig magára gondoltam... Párisban... Londonban... Newyorkban... mindenütt az egész világon, amerre csak jártam...

Hangja elesuklott.

— Maga... ma este kísérni fog engem a zongorán, mint ahogyan elkísért egy egész életen át, mindenhová...

Kovácsné szeme megnevésedett:

— De hát... ha tudta, hol vagyok... hol élek... merre vetett a sors... miért nem keresett fel hamarabb?

Forgách megfogta az asszony kezét:

— Így szebb...

Arca könny csillogott. Csöndesen mondta:

— Amikor először láttam meg, a tavasz zengett, most, hogy újra találkozottunk, már az ősz muzsikál... Hát nem szebb így, mondja?

Zokogva ismételte:

— Hát... nem... szebb így... mondja?

Kérdezze meg fogorvosát, miért legjobb a

**FOGPÉP
SZÁJVIZ
FOGPOR**

A magyar urihölgyek figyelmét tisztelettel felhívom, hogy Kolozsváron fennállott női divat szabóságomat Budapesten folytatom. A legszebb és legmodernebb angol és francia ruhákat, kosztümöket legzölidább áron készítem.

NAGY BALÁZS

angol és francia női divatszalon
IV., VÁCI-UGCA 40., félelem 4.

Telefon: József 151-62.

Benedictus páter

Irta Csermely Gyula

Benedictus páter egyik kolduló szerzetesrend tagja volt. Igen tisztelt és igen nagyrabecsült tagja, mert ami keresztény jó tulajdonság és követendő dicséretes erény csak lakozhatik halandó emberben: erkölcsösség, irgalmatosság, jószívűség; szigorúság saját maga és belátásos szeretet és elnézés mások iránt: mindezekkel az erényekkel a legnagyobb mértékben ékeskedett Benedictus páter, a kolduló szerzetesrend tagja.

Mi volt a családi neve és hol, merre a hazája? Ezzel a Szentegyház sem törődött, hát az írónak se legyen rá gondja; mégis csak gyanítom, hogy akármilyen más volt, talán tallián, vagy német, vagy francia, csak magyar nem volt. Mert a magyar ember: úr még a szegényes szerzetesi ruhában is. Oktat vagy gyógyít, aztán kertészkedik, fát vág vagy szakácskodik a kolostor konyháján, de koldulni bizony nem megy. Ur a magyar ember még akkor is, ha négyfelől zsványok támadtak rá és elvették ki a subáját, ki a süvegét, ki a csizmáját. Akkor se megy kéregetni; a fokosból sohasem lesz koldusbot. A magyar ember, ha már barátának megy, hát piaristának megy el, vagy franciskánusnak, domokosnak, bencésnek, de kolduló barátának nem megy el, bocsánat a kifejezésért, még a Krisztusnak sem. Még egyszer mondom: a fokosból sohasem lesz koldusbot.

Nos, Benedictus páter, a kolduló szerzetes, vagy ahogy mifelénk mondják: a kápsáló barát, valamely téli nap reggelén — karácsony előtt volt tán két nappal — azt a megtisztelő feladatot kapta a klostrom perjelétől, hogy Újév ünnepén ő mondja el a kolostor templomában a szentbeszédet. Karácsony napján, — mondotta a perjel — a mi Urunk földjerejvetelének ünnepén, Hilárius testvér prédikál. Újév napjára pedig Benedictus testvérünk készüljön. Ez lesz a mi újévi ajándékunk; szép, magvas, a világ földről a végtelen magasságokba emelő szentbeszéd, amelyet már többet is hallottunk az ékesen szólás adományával gazdagon megáldott édes testvérünktől.

— De éppen ezért, — folytatta a perjel, — éppen azért, mert Karácsony már közel van s Hilárius testvérünknek időt kell adnunk az ünnepi szónoklatra való felkészülésre, őt a mai naptól fogva felmentjük az élelemgyűjtés kötelezettsége és terhe alól; ma csak Benedictus páter akassza karjára a gyűjtőkosarat és igyekezzék az adakozók jó szívére hatni, hogy szegényes asztalunk ne maradjon éppen a szent karácsonyi ünnepekben ellátatlan.

A perjelnek ez az intézkedése a refektoriumban történt, a reggelire elköltött tányér ciberelevés és darab kenyér után; majd elmondván az asztali áldást, szétszéledtek a tiszteletreméltó barátok. Páter Remigius a mosótekaó mellé sietett, hogy tisztát készítsen testvéreinek az ünnepre, páter Anselmus surolókefét és padlótörő rongyot vett a kezébe és zsolttárok mormolása közben síkálni kezdte a kolostor celláit; páter Clemens a zárdában ápolat néhány beteghez ment be, hogy vigasztalja, bátorítsa őket és testi jóvoltukról gondoskodják és páter Pius a templomban tett vett, díszítette az oltárt, rendbehozta a gyertyákat, port törölt.

És így tovább. Minden páter odament, ahová a kötelessége hívta; páter Hilárius a cellájába vonult vissza, hogy az ünnepi szentbeszéd témájába elmélyedve, a szónoklatra készüljön, Benedictus atya pedig karjára akasztotta a kápsáló kosarat és utjára ment. A közeli falvakba, tanyákra, hogy élelmet gyűjtsön klostrombéli testvéreinek az ünnepre.

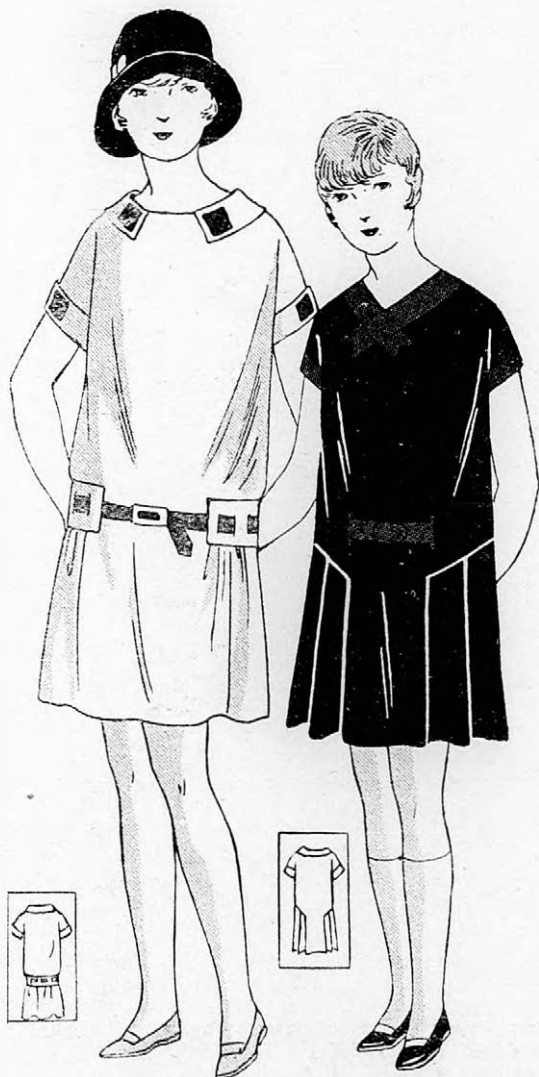
Hát, lassacskán bár, de csak nehezebb lett az a könnyű kosár. Adtak itt is, ott is, került valami innen is, onnan is; néhány tojás, kis szalonna, kis hus is; só, főzelékféle és tésztaliszt. No, hála legyen az Istennek, lesz ünnepi ebéd és vacsora is; aki a fáról leesett fiamadáról gondoskodik, gondoskodott az a mi karácsonyi asztalunkról is.... dicsértessék az ő szent neve, ámen.

Telt, telt a kosár; az ünnep másodnapjának ebédje is biztosított az Isten kegyelme által, aki adakozásra tette hajlandóvá a jámbor jó falusiak szívét, Benedictus páter tehát megfordult és hazafelé vette utját. Még ellátogathatót volna egy-egy faluba vagy tanyára, mert adtak volna jó szívvel ott is, de a kolostor szabályai nem engedték meg a további gyűjtést. Mindig csak egy-egy napra valót volt szabad gyűjteni, vagy kettős ünnep esetén két napra valót, többet nem volt szabad. — Ne legyen fölöslegtek semmi-ben sem: ezt tette törvényé a szerzetes-rend megalapítója, az Isten nyugosztalja.

Jó súlyos volt a kosár, de Benedictus páter mégis jókedvre derülten cipelte. Nem azért, mert két ünnepi ebéd és két ünnepi vacsora is volt a kosárban, ami annyi bűjt után némi megerősödésükre lesz a pátereknek új bűjtökre, hanem azért volt jókedvű, mert látta, hogy még van szíve, van lelke a világnak. Még nem száradt le, nem zsugorodott össze az emberek szíve és akik itt lent vannak, nemcsak a földi jólétükre, de a mennyei üdvösségükre is gondolnak, jót eselekedvén. Áldassék az Ur és áldassanak azok, akik jót tettek.

Hát, ahogy hazafelé ballagott, egy ember állt meg az utjában és nyujtotta feléje a kezét.

— Közeledik az ünnep, — siránkozott a kéregető a barátának — és se kenyerem, se lisztem, se szalonnám, a te

„Pages de Mode“ divatlapból.

kosarad, te szent ember, meg tele van. Tehát adj valamit s ha csak egy tojást is, hadd legyen nekem is ünnepem.

A jószívű páter erre zavarba jött. Mit adhasson az embernek, mikor mindaz, ami a kosárban van, a klastromé? Egy kanál só sem az övé, egy szál répa se; mindaz, ami a kosárban van, a sonkától, félbáránytól az utolsó hagymáig, mind a klastromé.

Mégis: küldje el ezt a szűkölködőt üresen és ne legyen ünnepe szegénynek? Isten látja, hogy ezt nem teheti, mert bűn lenne. Aki kér, annak adni kell... adni!

— De honnan, én Teremtőm és miből?

Egy mosolygás, mint valami napsugár, suhant gondoktól ráncos jó arcán végig. Gondolat volt, mentőgondolat az a fényugár, mely, jóllehet, a páternek a szívéből jött, mégis valószínűleg onnan felülről, a magasból jött.

— Én lemondok az ünnepi ebédnek nekem jutó részéről, — gondolta a gondolatot már követte a tett is. Adott hát a szegénynek kis lisztet, néhány tojást, darab húst, szelét szalonnát; hagymát és sót és némi egyebet is adott és elbocsátotta jó szívvel, vig ünnepet kívánva a szegénynek.

— Karácsony első napján én nem ebédelek, — gondolta a páter és hálát adott Istennek az ötletért. — Igy jót is tehettem, — tünődött — és a klastrom se látja kárát. Csak annyit adtam a szegénynek, amennyiből kitelt volna az én ebédem. Nos, lemondtam az ebédre s majd csak a vacsorából veszem ki a részem.

Tovább ment hazafelé, könnyebbé lett kosárral, de gazdagabbá, dúsabbá lett lélekkel. Parasztember jött utána egy tyúkkal és bele akarta tenni a kosárba, de páter Benedictus azt mondta neki: majd máskor. Az ünnepre már megvan, ami szükséges, fölösleget gyűjteni meg nem szabad.

Pedig elkelt volna az a tyúk, kárpótlásul az ebédért, melyről lemondott.

Falu végén anyóka állt és könnyezett. Hogy itt van az ünnep és neki még betevő falatja sincs, — azt mondta. — Kéregetni meg nem akar, hát csak a föld porának sirja el bánatát.

Jó páter Benedictus most már nem kérdezte magától, hogy: miből adjak, én Teremtőm, miből?

— Lemondok a vacsorámról is, — gondolta.

És annyit adott a hálálkodó anyóknak, amennyiből kitelt volna a vacsorája, ha nem mond le róla. És azzal ment tovább a még könnyebbé lett kápsáló kosárral, hogy azt mondta magában:

— Karácsony napján én nem eszem sem ebédet, sem vacsorát. Majd szent Karácsony második napján nekem is jut abból, ami e kosárban van.

Hej, te áldott jó Benedictus páter; jól tudtad te a Szentírásból, hogy akit az Isten szeret, megpróbálja azt, mégsem sejtthetted, mert nem láthattad a jövőt, hogy félórán belül még kétszer fog megpróbálni a jó Isten. Félórán belül bizony az történt, hogy egyszerre ketten is megállították a barátot és kértek tőle élelmet az ünnepre.

És páter Benedictus adott. Odaadta az egyiknek az ő ünnep-másodnapi ebédjét, odaadta a másiknak az ő ünnep-másodnapi vacsoráját és mikor bekövetkezett az ünnep, szent Karácsony két napja, nem volt rábírható arra, hogy csak félfalatot is egyék. Kínálták testvérei jó szívvvel és jó szóval:

— Nekem sok ez a pecsenye, nekem sok ez a tészta; egyél te is, testvér, jóllakhatsz velünk te is... de páter Benedictus nem fogadott el semmit. Még kóstolónyi harapás húst sem.

— Ami a tiétek, — mondta — az a tiétek, ami meg az enyém lett volna, arról lemondtam, azt megették a szegények.

Igy mult el az ő karácsonyi ünnepe. Két nap, két éjszaka víznél egyéb nem ment be a száján. A vizet azt ingyen adta az anyaföld, abból ihatott, amennyit csak megkívánt.

Szédült a feje, de lelke a páternek, az boldog volt. Üres volt a gyomra, de tele volt boldogsággal a szíve. Négy

ember jóllakhatott az ünnepen és csak egy ember éhezett: nem boldogság ez?

Ünnepnap másodikán este bevánszorgott a cellájába s ott leült, hogy újévi beszédére készülne. Mi legyen a textus, mi legyen a szentbeszéd témája? Hogy — a zárdafenök szavaival élve, — szép, magvas, a véges földről a végtelen magasságba felemelő legyen a beszéde.

Fájni kezdett a feje, ezért megmosdott és megmosakodván, Máté evangéliuma jutott eszébe. Aki azt mondja a IV. rész 17. és 18. versében, hogy: te pedig, mikor böjtölsz, kend meg a fejedet és orcádat mosd meg, hogy ne láttassál az emberektől böjtölni, hanem a te Atyádtól, aki titkon vagy; és a te Atyád, ki néz reád titkon, megfizet néked nyilván.

— Már fizetnél is, Atyám! — kiáltott fel Benedictus páter boldogan. — Mert te látod a lelkemet s így jól tudod, hogy soha, amióta élek, szebb és boldogabb ünnepnapom nem volt, mint ez a mostani. Éheztem, hogy jóllakjanak mások, akik még nálamnál is szegényebbek... nem üdvösség ez??!

Megvolt a szentbeszéd témája! Éhezni, hogy jóllakjanak mások, akik még nálunknál is szegényebbek, de nagy boldogság ez! És páter Benedictus már le is ült, hogy papírosra rögzítse, amit elgondolt. Osupa láz és szent forrásig volt az agya és csupa láng és szent hevület az arca. Hogy fűtötte velejét a gondolat: éhezni, hogy jóllakjanak mások, akik még nálunknál is szegényebbek, jobban szűkölködők!

De csak hiába ütötte bele a nagy ólom-kalamárisba a lúdtollat, nem irhatott le vele fél betűt sem, mert üres volt a kalamáris fenéke. Egyik bibliamásoló testvérnek elfogyott volt a napokban a tentája, hát készségesen kiöntötte neki a magáét.

— Most mivel irjak? — tünődött a páter és lázas szemmel maga köré nézett. — Tán a kályha kormát ereszem fel vizzel? De hiszen kályha sincs a cellámban, — így eszmélt fel — kolduló barátoknak nincs kályhája se.

— Ezzel írj, fiam, — szólalt meg mellette egy sápadt-arcú, szendeszemű ember és keblének nyílt sebére mutatott. — Te méltó vagy arra, hogy az én véremmel irjál... nos, írj csak.

Páter Benedictus csak pillanatig nézett az alakra, aztán térdreborult és felkönyörgött hozzá:

— Nem, nem! A Te véreddel irjak? Nem! Hát van-e a világon valami, cselekedet legyen vagy gondolat, eszme legyen vagy lobogó fellángolás, ami fölérne csak egy cseppel is a Te véredből? Boesásd meg bűnömet, óh Uram; semhogy a Te véreddel irjak, inkább felvágom karomon az ereimet és a magaméval írok, ha már írnom kell...

...Másnap reggel úgy találták meg Benedictus pátert, elterülve a földön, ajultan és balkarján seb volt, melyből vér folyt. Jobbkezében pedig a lúdtoll volt s ennek hegyén egy csepp alvadt vér piroslott...

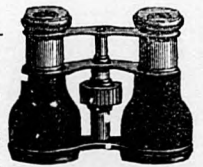
Én pedig, hűveim, aki leírtam épületekre ezt a történetet, kétfőt mondom most nektek. Először is azt, hogy az az egy csepp vér is azen a tollon, jóllehet a barától származott, a megváltó Jézus Krisztusnak a vére volt. Mert *mindenkiben, aki jót tesz, az ő vére foly.* Másodszor meg azt mondom nektek, hogy Benedictus páter mégis tán magyar volt. Fia volt tán annak a nemzetnek, mely mindig csak azt tette, amit ő tett: megvonta saját magától a falatot, hogy jóllakjanak a nálánál még szegényebb, még szűkölködőbb népek, akár belül laktak határain, akár kívül.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipeptők, Zeiss és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

Lesz Hazádnak szabadsága!...

— Ünnepi játék kisleányoknak. —

Irta: *Némethy Tihamér*

(Egy kis leány lassan a székhez megy, leül, amint kezét felemeli az ölében tartott tárgyról, egy kis ékszerdoboz lesz látható, amelyik át van kötve nemzetiszínű szalaggal, egy hervadt levél is van oda kötve. Lassan, szeretettel bontogatni kezdi, — még nem nyitotta fel a dobozt, amikor egy másik leány lép fel a dobogóra, hirtelen, kisleányos forgószerű módjára.)

Erzsike: Szervusz Honka! Vártalak, hogy jössz és megyünk játszani. *(Egy pillanatra megáll, nézi.)* De... Te szomorú vagy, pedig, amint látom, valami szép ékszert kaptál. Mutasd kérlek!

Honka *(felnyitja fájdalmas mosollyal):* Látod? Ez az én ékszerem.

Erzsike: De hiszen ez föld, csak egy pár száraz göröngy!

Honka: Föld... föld... csak egy pár száraz göröngy... és... mégis *(nehéz sóhajjal):* mégis... a legdrágább kincs nekem... egy göröngy... szép Erdélyországból... kincses Kolozsvárról...

Erzsike: Miért?... hiszen ez is olyan göröngy, mint a többi! Tedd el szépen és gyere játszani!

Honka: Nem megyek játszani, mert ma egy éve... Ezen a napon imádkozom azokért, akik ott maradtak, ahonnan ezt a rögöt hoztam, — Erdélyországban.

Erzsike: Olyan nehéz az életük, hogy imádkozni kell értük?

Honka: Nagyon nehéz az életük. Két év előtt... még ott voltunk... iskolába jártam a többiekkel. De mikor az utéan mentünk... így *(mutatja)* összeszorítottuk a szánkat, mert féltünk, ha magyarul beszélgetünk, valamelyik oláh katona megkorbácsol.

Erzsike: Az iskolában hogy beszéltek?

Honka: Magyarul... mert volt egy áldott jó tanítónénk, akinek a szeme úgy csillogott, mint két fekete gyémánt, ha a Hazáról, — a magyar Hazáról beszélt.

Erzsike: És miért jöttetek el?

Honka: Elmondom... Március 15.-e volt és ott nem volt szabad kitűzni a nemzeti színű lobogót, de azért, mikor az iskolában a tanítónéni megkérdezte tőlünk, hogy tudjuk-e, micsoda nap van ma? Mindnyájan előhúztuk a szívünkön rejtett nemzeti kokárdát, az édesanyánk adta... A... tanítónéninek könnyes lett a szeme, mikor végignézett rajtunk... azután beszélni kezdett... előbb halkán... majd mindig erősebben csegett a hangja... beszélt Erdélyországról... a magyar szabadságról, a gyáva oláhokról, akik csak akkor merészkedtek be az erdélyi földre, amikor nem védte a határt egy magyar katona sem. Azután énekelni kezdtünk: ...Tavasz elmúlt, a rózsának... lehullott a szép virága, ...Ne sirj, ne sirj, Kossuth Lajos, ...lesz Hazádnak szabadsága... Zengett a dal... *(Feláll):* velünk énekeltek az erdők, a hegyek, ...velünk énekel az egész Erdélyország... *(Hirtelen elhallgat, szívére szorítja kezét):* De hirtelen elállt a szívem verése is, egy csapat oláh lovaskatona lovagolt el az iskola előtt, a tiszt hátraintott a többinek, hirtelen megálltak. Lovagáltak lovaikról. Berugták az iskola ajtaját... *(Kezébe temeti arcát, csendesen zokogni kezd.)*

Erzsike *(magához öleli)* No... ne sirj... mi történt azután?

Honka *(fuldokló, el-csukló hangon):* Azután... azután... csak a korbács csattogott... jajgatás... sikoltozás volt mindenfelé... A tanítónéni megkötözték és börtönbe vitték, — minket végigkorbácsoltak, — szegény kicsi hugom megvakult, mert a korbáccsal egyik katona a szemére csapott... szegény édesanyám úgy vitte haza... csupa

vér volt szegény... éjjel nem aludtunk, virrasztottunk... szegény kicsi hugom ágya mellett... nagy láza volt... úgy éjfél körül félrebeszélte... majd énekelni kezdett... De borzasztó volt a nagy csendben hallani, amint reszkető hangon énekelte:

— Ne sirj, ne sirj, Kossuth Lajos,
 Lesz Hazádnak szabadsága...

...Apám a földre roskadt, zokogva tördelte kezét, amint kiáltotta: „Teremtő Atyám!... Meghallod-e egy kis vérvő magyar szavát?“

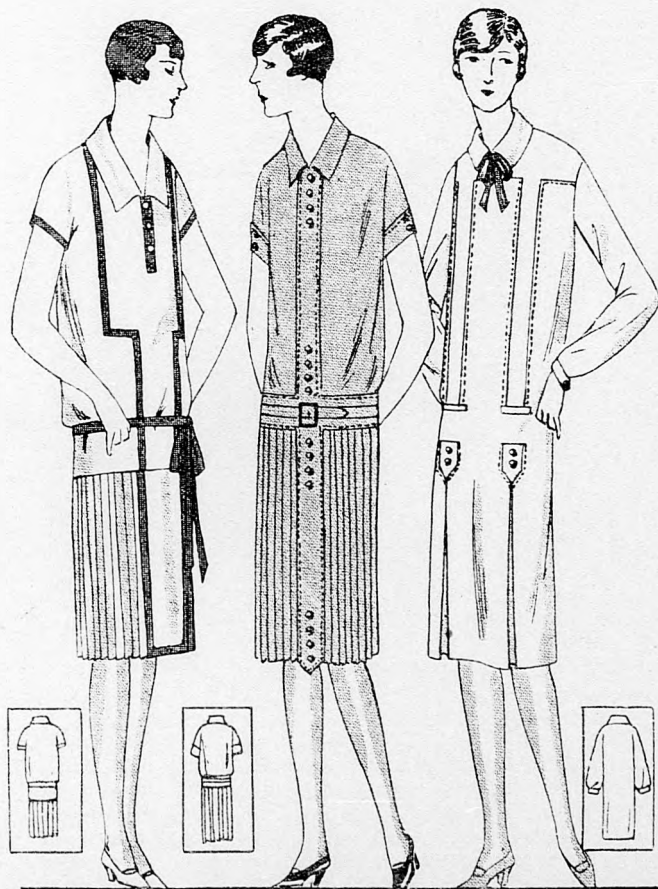
Erzsike *(átölelve tartja, vigasztalva simogatja):*

Honka: A kis hugomat eltemettük... minket kiutasítottak.

Erzsike: Vigasztalódj meg, édes Honkám!

Honka: Én se tudok megvigasztalódnni... hát még akik ott maradtak, szép Erdélyországban. ...Azért imádkozom, hogy azoknak, akik... ott elhulltak a hosszú harc alatt... *(Énekkar egész halkán: Tavasz elmúlt, a rózsának lehullott a szép virága.)* ...Uj magyar élet fakadjon a sirjukon és Erdélyország újra szabad legyen! *(Énekkar, halkán: Ne sirj, ne sirj, Kossuth Lajos, lesz Hazádnak szabadsága.)* ...Azért imádkozom, hogy ne legyen rab, legázolt, meggyalázott a magyar... az erdélyi magyar. *(Énekkor: Mi nekéd fáj, nekünk is fáj, könnyünket viselni bajos... a többi zümmögve, ének nélkül fejezik be.)* ...Azért imádkozom... hogy ez... *(belemarkol a dobozba levő erdélyi földbe, az ég felé tartva):* ...Ez az erdélyi föld újra szabad legyen, ennek a földnek... *(el-csukló hangon):* rendületlenül légy híve, magyar!...

*(Énekkar: Hazádnak rendületlenül,
 Légy híve, óh magyar! stb...)*

Honvágó

Irta: *Sebestyén Ede*

A svájci hegyekre ráborult az est.

A lebukott nap visszavetett sugarai biborszínűre festették az ég alján elhúzódó felhőket, amelyek hirtelen megváltoztatták tragikus komorságukat és átalakultak égő bástyákká.

A hegyóriásokkal körülrzárt fensíkon magányos palota állt. Szerencsétlen betegek laktak benne, akik hetedhét országból vándoroltak ide, hogy meggyógyuljanak.

A palota terraszain hűvös szellő nyargalt végig. A fekvő emberek összeborzongtak tőle és besiettek a szobájukba. Készülődtek a vacsorához.

Egy fiatal ember, aki már a hetedik hónapot töltötte itt a reménykedés fellegvárában, izgatottan futott végig a szobákon és lelkendezve kiabálta:

— Magyarok a társalgóba! A rádió Budapestet hozza! Budapest!

A beteg emberek lázas szeme előtt hirtelen fölbukkant a ködből a kivilágított Budapest, a régóta nem látott utcák sora, a csillogó Duna, a hegyek sötét körvonala s az otthagyt családi fészkek a reménykedő vagy csüggedő hozzátartozókkal.

Néhány perc alatt szorongásig megtelt a kis társalgószoba a beteg magyarokkal. A többi beteg megértően magukra hagyta őket.

*

A hangszóró jelezte, hogy itt van Budapest. Sablonos bejelentésekkel kezdődött, apró hírekkel, azután jelentették, hogy százötven gyermek a Szózatot fogja énekelni.

Erre a szóra mintha villamos áram futott volna végig a várakozó emberek idegében.

A Szózat! A Szent imádság!

Százötven csengő gyermekhang töltötte be a termet, Budapest, a távoli haza röpitette szcnvedő fiai után idegen földre.

A betegek tenyerükbe temették arcukat és mozdulatlanul ültek helyükön.

De a mozdulatlanság csak másodpercekig tartott.

A csoportokban itt is, ott is megvonaglott egy-egy keskeny férfiváll. A lehajtott fő idegesen reszketett, visszafojtott könnyekről rángatóztak a testek s amikor egy ifju nem bírta tovább és hangos zokogásra fakadt, egyszerre kitört a honvágytól elgyötört lelkekből a fölszabadult szomorúság. Elcsukló, hörgő, kiabáló, kétségbeesett, könyörgő és szívbemarkoló zokogás töltötte be a szobát s az emberek, akik egymásra néztek, nem láttak semmit a könnyektől.

*

A folyosón megszólalt a hívó csengő, de a zokogó emberek nem hallották. Abban a pillanatban, amikor a százötven gyermek ajkán megcsendült a szent ének hangja, eltűnt a szanatórium és a sok nagy hegy, eltűnt Svájce, eltűnt az egész idegen környezet. A honvágytól megszállt emberek úgy érezték, mintha csupán egy fal választaná el őket a hazától, egy fal, amelyen valamely titokzatos és kegyetlen hatalom nem engedi át őket.

— Nem birom, nem birom tovább, — mondta elfulladt hangon az egyik ifju és tizen mondták utána sirva:

— Nem birom tovább!

— Inkább ottton meghalni, mint itt élni! — mondta a fiatal ember a fölindulástól elfojtott hangon.

*

Elhangzottak a hatalmas utolsó akkordok is. Lelkesen, tüzesen énekeltek a gyermekek, mintha tudták volna, hogy énekiük messzire elszáll az idegenben elszéledt beteg magyarokhoz, akikben hitet és reménységet kell ébreszteniük...

Hosszu sóhajtás tört elő a zokogástól még remegő keblekből. S miközben könnytől ázott arcukat törölgették a fájdalom szent vízében megfűrésztött emberek, lassankint megnyugvás szállt a szívükbe.

Úgy érezték, mintha itthon lettek volna és új erőt merítették a kitartáshoz...

Válasz Eugeniusznak

Irta: *Szenes Béla*

A „Magyar Uriasszonyok Lapja”-nak mult számában a *Komédia*-rovatban Eugenius, miután kitüntető *kedvesség*-gel számolt be a *Vigszínház* műsorán szereplő „Nem nő-sülők” című *vigjátékomról*, — *kedves cikkének végén nyilvános vallomásra szólít fel engem. A „szerző a darabjáról” régi műfaj, de csak a premier idején időszerű. Az ötvenedik előadás után a szerzőnek már nem lehet sok mondanivalója, mert ötven előadás közönsége révén már vagy megértette a magyar színházi közönség azt, amit a szerző mondani akart, vagy késő már. — a szerző ilyenkor hiába beszél darabja helyett. Az N. N. jelvény, melyet darabom hőse büszkén hord gomblyukában, e pillanatban tehát azt jelenti nálam: „Nem nyilatkozom”, — vagyis azt jelentené, ha nem a „Magyar Uriasszonyok Lapja”-ról volna szó.*

A cikkirő szives felszólítására minden szerzői elvet félretéve, szívesen állok ide, ennek a lapnak közönsége elé, mert az az érzésem, hogy tulajdonképpen azokkal beszélgetek néhány percig darabomról, akiknek ezt a *vigjátékomat* irtam és szántam: a magyar uriasszonyokkal és urilányokkal. Az önök *kedves, lelkes, dicséret* címke ezért is esett jobban mindennél, mert azoknak elismerését láttam benne, akiknek véleményére legkiváncsibb voltam.

A „Nem nő-sülők” című *vigjátékomat* a mai asszonyoknak és leányoknak irtam. Mi az oka annak, hogy a *legszebb leányok* is olyan nehezen mennek férjhez? *Miért ragaszkodnak a mai fiatal emberek, — még azok is, akik anyagi gondtól mentesek, olyan csökönnyösen a „Nem nő-sülők!” jel-szóhoz? Melyik leány* mehet könnyebben férjhez, az a háboru után kialakult típus: a bárokba, kártyaszobákba járó, szabadszájú és szabadviselkedésű, tulzottan modern „*fius-leány*”, vagy a bájos, *kedves régifajta „lányos lány*.” Ezekre a kérdésekre akartam válaszolni, bár egy egészen könnyed, majdnem bohózosat *vigjáték* keretében, de mégis egy határozott *gesztussal* mutatna abba az irányba, amerre én a mai lehetetlen zavaros életből a kivezető utat látom.

És most érek Eugenius cikkének ama részéhez, melyre vonatkozóan *válaszomat* kérte. A cikkirő azt írja, hogy amikor Varsányi Irén, mint Katinka báróné a *fius lányokkal* szemben a *régifajta lányos lányok* mellé áll, akkor ő a *nagynéniben* akaratlanul is engem fedezett fel. Azzal *vádol engem, hogy a szerző nem maradt alakjai mögött szerényen a háttérben, hanem Katinka bárónéval tulajdonképpen a saját legszemélyesebb véleményét* mondhatja el.

Ez a *vád*: Nos: a *legteljesebb beismerésben* vagyok. *Bevallom azt, hogy ennél a vigjátékomnál* nemcsak azzal *igyekeztem* törődni, hogy a közönség három órán át *lehetőleg* sokat nevéss, hanem el akartam végre mondani *mindazt a mai lányok problémájáról, ami a háboru utáni bolond és zavaros évek alatt felgyűlt bennem. Értsük meg, én nem az öregeket akarom a fiatalok ellen fordítani, hanem magukat a lányokat szeretném meggyőzni. És ha azoknak a szavaknak, melyek erről a legintenzívebben ható szószekekről, — a tréfa és jókedv szinpadáról, — hangzanak a mai leányok és asszonyok felé, van hatásuk — mint ahogy ez a hatás most már több mint ötven estén át beigazolódott, — akkor ez szerintem éppen azért van, mert a hallgatónak meg kell éreznie, hogy a szerző szívvel és meggyőződéssel vallja és hirdeti azt, amit Katinka bárónéval mondat el.*

Sőt *elárulhatom* azt is, — amit Varsányi Irén, a magyar szinpadnak ez a *legragyogóbb tüneménye* — mondat nekem a „Nem nő-sülők!” egyik előadásán.

— *Azért szeretem ezt a szerepet* olyan nagyon, — mondat Varsányi — mert az az érzésem, hogy nem „szerepet” mondok, hanem a magam *véleményét*.

Én is *bevallom, hogy ezzel a vigjátékommal* nemcsak *könnyed, tréfás szindarabot* akartam írni, hanem *végre el akartam mondani a véleményemet bizonyos fajta asszonyokról és lányokról.*

És *hogy a magyar uriasszonyok és urilányok* nagy többsége *osztozik az én véleményemben, ezt a legjobban bizonyítja* a „Nem nő-sülők!” ötven *vigszínházi estéje.*

Kovács Gerő a mennyországban

A mennyország kapuján halkán kopogott:

— Itt vagyok: meggyöttem.

Szent Péter hat aranyos termen vezetete keresztül Kovács Gerőt. A hetedik terem közepén megállottak.

— Várj egy kicsit, — mondotta Szent Péter, azután eltávozott. A kulcsok csörömpöltek a kezében. A kapuhoz sietett, új lakó érkezett.

Kovács Gerő nézte-nézte a terem csillogó falait. Rubintokból, gyémántokból volt kirakva minden a teremben. Gerő ilyesmit még álmában sem látott, nézte is volna két nap meg két éjszaka is, ha nem tárult volna fel a terem aranyos ajtaja, amely mögött ott állott az Ur. Kovács Gerő földi életében csak két nagy személyiség előtt állott szemtől-szembe. Az egyik az ezredese volt, akivel a háboruban gyakran beszélt puskaropogás közben, a másik a főszolgabíró, aki előtt tanuképpen kellett egyszer megjelennie. A jámbor ember így most nem tudta, hogy hogyan viselkedjen s úgy gondolkodott, hogy legjobb lesz, ha leborul a földre. Így is cselekedett, de az Ur halk, imádságnak tetsző hangon megszólalt:

— Kelj fel, Kovács Gerő és mondd meg nekem, mi volt a te mesterséged a földön.

— Csizmadia voltam, — hebegte a kérdezzet.

— Szépen dolgoztál, Kovács Gerő? — kérdezte tovább jószágos hangján az Ur.

— Meghiszem azt, — tört ki a susztervirtus Gerőből. Azután megijedve attól, hogy nem válaszolt illendően, halkán hozzátette:

— Igenis, jól dolgoztam.

— Akkor idefenn is az lesz a mesterséged. Te fogod az angyalok topánkáit javítani.

Kovács Gerő meg akarta köszönni a nagy kitüntetését, de a hatalmas aranyajtó becsukódott előtte és ő ott állott egyedül a terem közepén. Két angyal lépett kisvártatva a terembe, akik elvezették a mennybéli csizmadiaműhelybe. Aranyból, ezüsből, gyémántból volt ott minden. Ezüst volt a kis dolgozóasztalka, arany volt a szerszám.

Kovács Gerő munkájával mindenki meg volt elégedve a mennyországban. Dicsérték az angyalok, de maga Szent Péter is, akinek minden héten meg kellett foltozni a saruit. Mert nem esoda, hiszen ő járkált legtöbbet, tekintve, hogy majd minden pillanatban kopogtak a mennyország kapuján.

A mennybéli csizmadianak jól ment a sora. Minden hónapban emelték a bérét. Ő pedig minden krajcárt félre rakott. A munkából nem fogyott ki soha, de meg is látszott szorgalmának az eredménye. Gyűlt, gyűlt a sok pénz Kovács Gerő ládikájában.

— Ha tele lesz a láda, lezárom, jól lepecsételtem, azután elküldöm a feleségemnek, — mondogatta mindig az angyaloknak, mikor új munkát hoztak neki.

— És egy napon tele lett az aranyos láda.

Megcímezte, lepecsételte, azután postára adta a mennybéli postahivatálnál.

*

Kovács Gerőnének rosszul ment a sora, amióta a férjét elvitte a tüdővész. A kis házat eladta, azután átköltözött két kis gyermekével az anyjához. Mosni, vasalni járt a szomszédba, abból tengette szomorú özvegyi életét. Egy napon, esztendőre Kovács Gerő halála után, amint az utcán bandukolt, valami feketeséget pillantott meg a lába előtt. Lehajolt, fölvette, kinyitotta, hát uramfia, tele volt milliós bankókkal. Olyan sok volt, hogy nem tudta megszámolni. Hiazament, elmesélte a nagy újságot, azután késő estig számolták, számolták a rengeteg pénzt, de sehogysem értek a végére. Úgy aludtak el a sok milliós bankó mellett. Másnap kendőbe kötötték a rengeteg pénzt és azon kezdtek tanulni, hogy mit csináljanak vele; megtartsák-e, vagy jelentkezzenek vele a községhez.

— Aludjunk rá egyet, — húzta el egy napra a döntést az öregasszony. De bizony nem tudtak aludni. Egész

éjszaka azon törték a fejüket, hogy mit kezdjenek a nagy gazdagsággal, amit a sors dobott eléjük.

A nagy töprengésnek másnap a szomszédasszony vetett véget. Újságot lobogtatott a kezében és lélegzetszakadva mesélte:

— Hallották már? Nem? Mi?! Borzasztó esuda dolog történt, szerelmes Jézusom, hát még nem tudják? Valami gazdag amerikai, aki autón ment keresztül a községen, elvesztette a bugyellárisát. Rengeteg pénz volt benne, de nem kell az néki vissza, csak az iratokat akarja, amik a pénz mellett voltak. Erre a címre kéri vissza, ni, ihun la, — mutatott rá a helybeli újság vastag betűire.

— Vajjon ki találhatta meg azt a nagy garmada pénzt? — töprengtet távozóban a jó asszony, aki szaladt a másik szomszédnak elmesélni a község szenzációját.

Kovácsék az irásokat másnap postára adták az újságban megirt címre, egy hét múlva vonatra ültek és beköltöztek a városba. Kis házat vásároltak és el kezdték berendezni új életüket. Amikor a talált bankókért vásároltak valami szepet, szükségeset, az asszony mindig azt hajtogatta:

— Ha ezt az én jó Gerőm tudná, ha ezt megérhette volna!

*

És Kovács Gerő odafent a mennyországban minden hónapban berakta kerését a második ládába, amelyben lassan-lassan gyűlni kezdett a pénz özvegy Kovács Gerőé számára.

Palásty László.

Komédia

Kedves Barátom!

Egy régi-régi, szívesen elfeledett epizód jut eszembe Magyarország ujabbkori történetének egyik legszomorubb. legszénytelenesebb idejéből: a rémuralom napjaiból. A polgárság el volt némitva, a csatornalakók kerültek a hatalom bitorolt polcaira s mi, agyonterrorizált írők, művészek... titkos búvóhelyeinket szalmogattuk, meddig tarthat még... Egyszerre csak megszólalt egyik világszejű barátunk:

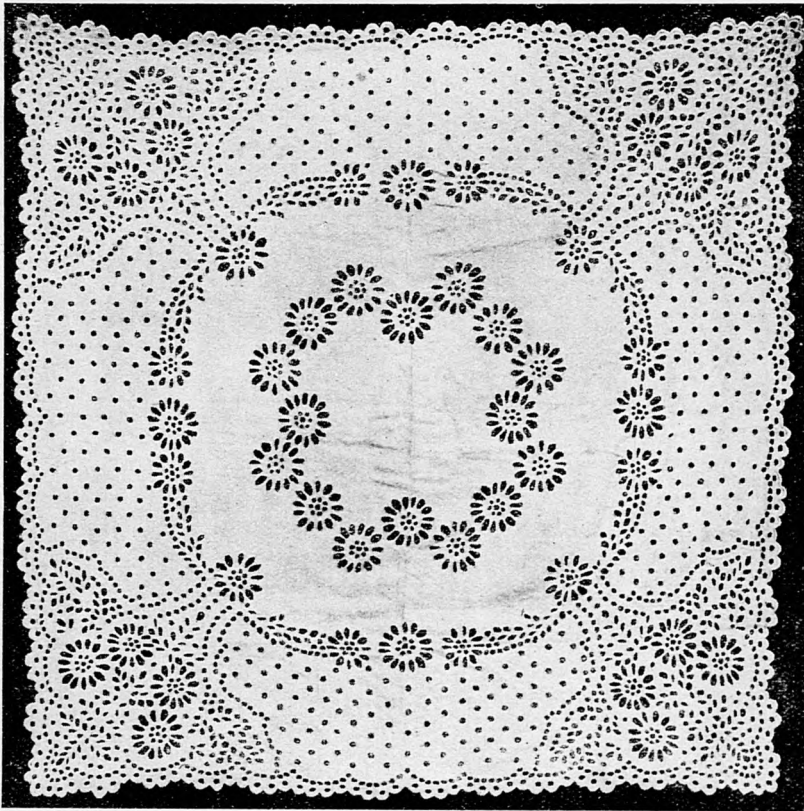
— Én megmondom nektek, mi tombol ebben a Kún Bélában. Tegnap föl kellett hogy menjek hozzá, mert nem bírom ki ezt a fojtogatott levegőt, útlevelet akartam kérni. El voltam készülve a legrosszabbra, talán még a letartóztatásra is. — annál nagyobb volt a csodálkozásom, mikor az az ember élembe siet és széles vigyorgással mondja: „Oh, kolléga ur!... Emlékszik-e még rám a redakcióból?” Én zavartan csak annyit adogtam: „Hogyne, hogyne!” —csak nem fogom magamra haragítani, mikor ettől a vérebtől függött a szabadságom. Meg is kaptam az útlevelet, most pedig elmondom nektek, hogyan is állok én Kún Bélával, mint „kollégával.” Lehet vagy öt-hat eszten-deje, hogy ez a fráter mindenáron be akart furakodni annak a napilapnak kötelékébe, ahol én dolgoztam. De sohase jutott tovább — az előszobánál. Itt húzta meg magát és itt tett szert ugynevezett újságírói rangra. Mi észre se vettük, legföljebb a szerkesztőségi szolgálótól tudakolta egyik-másikunk, ki ez az ismeretlen fiatalember. Apró szivességeket igyekezett tenni a szerkesztők személye körül, de akárhogy erőlködött, nem sikerült a belső szobákban irásztal kapnia. És lám, most, amikor meglátott, akaratlanul is elárulta, mi ennek a fickónak a fájdalma. Kolléga ur! — mondta, nem pedig „elvtárs.” Kolléga ur... Ez tetszett neki. Ez rangemlést jelent az ő szemében. Népbiztos, egy terror-rendszer feje... mindez semmi, mihelyt szembenáll az íróval, az újságíróval. Kollégának szeretné tisztelni magát. Ebben az emberben a mi pályánk után való sóvárgás tombolt, ezt az embert a ki nem élt írói és publicisztikai szenvedély fűtötte, forralta, forradalmasította. Az én szememben mátlól fogva ez az ember nem több és nem kevesebb, mint egy közönséges kis állhirlapíró.

...Hány ilyen félretaposott sarku és félretaposott agyu ember kószál ebben a nagyvárosban és a világ minden nagyvárosában! Hány ilyen „félreismert” és „meg nem értett” és „fölnem fedezett” fél- és áltehetség kullog a dicső-

ség fényes szekere után, lesve a pillanatot, amikor beteges becsúgyával belekapaszkodhatik a robogó diadalkocsi kül-lőibe. Ezeknek a mohó érvényesülni akaróknak, akik hol a szemérmes kezdő, hol a tolakodó stréber, hol az üvöltő dervis álarcában mutatkoznak (— mert hihetetlenül találé-kony a tehetségtelenség, ha a tehetség színeiben akar tet-szelegni —), egész falkája csörtet a hírnév és a szereplés széles országútján. Ott látod őket ólálkodni a színházak kö-rül és a kulisszák mögött, ott lábatlankodnak a szerkesztő-ségi előszobákban és a tizedrangú irodalmi társaságok fel-olvasóasztalánál, a képkiallításokon és a filmvállalatoknál, ezek firkálják legkitartóbban az émelyítően ostoba vagy cinikusan otromba novellákat, szindarabokat és verseket, ezek mázoljaik tele a szép fehér vásznakat torz képzeletük badar figuráival, ezek harsogják teli szájjal a kávéházi már-ványasztal körül, hogy Hegedüs Gyula és Rózsahegyi Kál-mán hozzájuk képest silány komédiások és kőcezők, ezek sajnálják le Herczeg Ferencet és Molnár Ferencet mint

azok a lázongó forgatói is, akik azt hiszik, hogy nyomban művészek, mihelyt a hegyet fazélnak, a fazekat selyemher-nyónak, a selyemhernyót kávéskanálnak és a kávéskanalat nagynéninek festik. S hogy tehát le kell borulnia az ő nagy-ságuk előtt még Rudnay Miklósnak és Katona Nándornak is. És ripacs mindenki, aki hivatottság, tehetség, tudás nél-kül, csupán egy belső viszketeg hatása alatt nyúl tollhoz, ecsethez, vésőhöz, hangjeggyhez, színpadi szerephez. Hogy is mondta Mikszáth Kálmán? Ha egy fiatalemberben motosz-kál valami, az nem okvetlenül tehetség, — lehet az giliszta is.

Hát ilyen giliszta-legényektől és giliszta-leányoktól nyüzsgönek most az irodalom és a művészet előszobái. Ha akarod tudni: melyik a nagyobbik antitalentum vagy a ki-sebbik talentum, a hangjáról ismered meg, amelyen saját-magát méltóztatik magasztalni, meg a pózáin, amelyek megmintázásához érdemes volna mestert keresni, csakhogy persze nem az ő soraikban. Én tudniillik abból a szempont-

Gottlieb-modell

„analfabétákat”, ezek... De mit folytassam, hiszen jól ismered ezt a fajtát. Hajdan Titán Laci volt az irodalmi típusuk és Dicsőffy Lóránt a színpadi képviselőjük. Ezt a két remekbe faragott alakot a Borsszem Jankó hasábjain népszerűsítették java írónk, akik a fűzapoéták és ripacs-színészek áradata ellen minden időben megpróbálták a vé-dekezést.

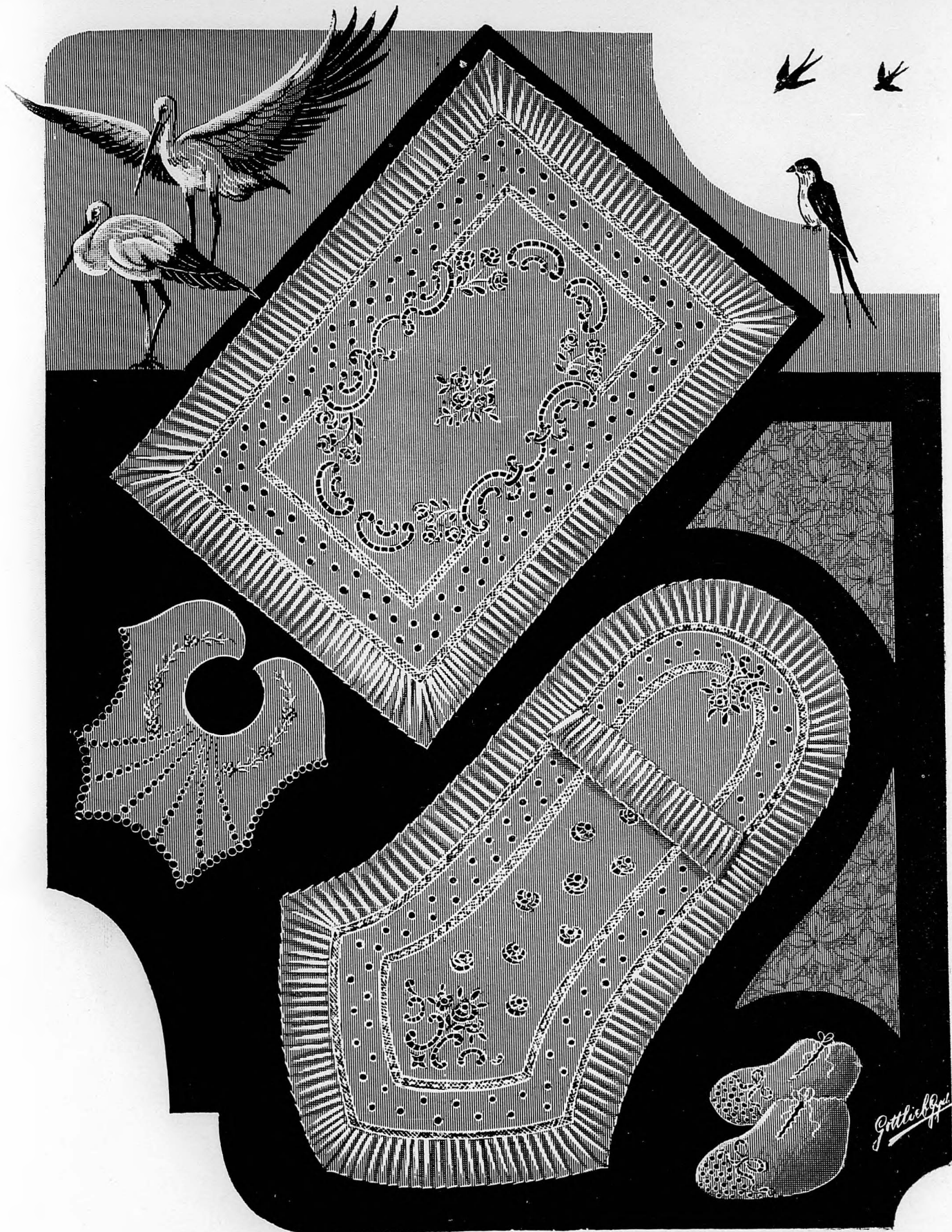
Ma már sokkal számosabb és tarkább a menaszéria. A film nemzetközi hódító varázsa százakban és százakban piszkálta meg az ugynevezett szunnyadó tehetség parazsát. A hangversenyek és különösen a szerzői esték gombamód burjánzó divatja homályos egyszoba-konyhas lakásokból és rícházmeisteri barlangokból tucatszám csalogatja elő a hosszuhajú, vézna ifjakat és a rövidhajú, de annál soványabb leányokat, akik a harmadik „étude” leklavirozása után azt hiszik, hogy nem szabad a világot megfosztaniok az ő művészetük élvezetétől. Ripacsok bizony ezek is, akár-csak a színpad örök és boldogtalan szerelmesei, akik még akkor sem tudnák mimelni a tehetséget, ha azt épp úgy lehetne sügni, mint a szerepet. És ripacsok az ecsetnel-

ből nézem őket: mennyi sok jó témát adnak a humoristá-nak, a karikatúristának, a komikusnak, a satirikusnak. S ezért hajlandó vagyok nekik megbocsátani. Mert képzeld el, kedves barátom, mennyivel szürkébb, színtelenebb lenne ez a mi életünk, ha hiányozna belőle a fűzapoéta, a ripacs-színész, a kontár festő, a talmi muzsikás és minden hasonló csodabogara a jó Istennek. Akkor még ezt a leveletem sem írhattam volna meg neked. Te dönts el: vajjon kár lett volna-e?

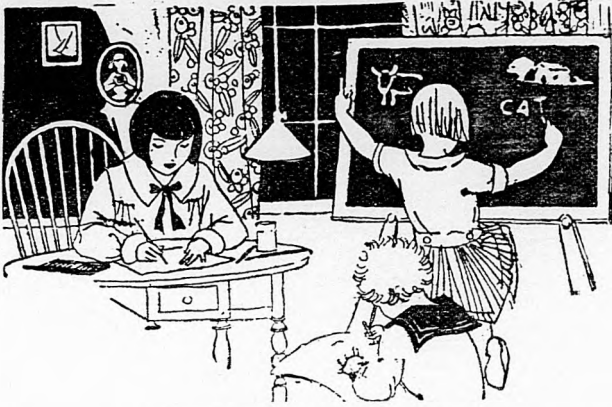
Egyébként bölcs betátásodra bizom, hogy e sorokat nyilvánosságra hozod-e. Az én koponyámat ne féltsd a Titán Laciktól és Dicsőffy Lorántoktól. Az egykori kolozsvári in-tendáns jut az eszembe, aki így fenyegette meg a darabjaik előadását sürgető titkos drámaírókat: „Vigyázzanak az urak, mert én — előadatam a darabjaikat!” Vigyázzanak a tehetségmajmolók, mert közzétesszük a verseiket, bemutat-juk a képeiket, kinyomtatjuk a regényeiket, színpadhoz segítjük a drámáikat. De akkor Isten legyen irgalmas nekik!

Szeretettel köszönt kész híved

Eugenius.

GYERMEKEKNEK

Csokoládé-ország

(Mese a jó gyermekeknek)

1.

Peti és Panka

Ugy kezdődött a dolog, hogy Peti urfinak sok szép meséskönyvet hozott karácsonykor a Jézuska.

Szó sincs róla, meg is érdemelte. Megette mindig szépen, amit anyukája a tányérjára rakott. Az iskolában pedig, az elemi IV. osztályában, állandóan egyesre feleltetett. Sőt számtanból ő volt a tanító bácsi büszkesége, aki már a következő leckét is előre megtanulta. Ha valamelyik gyerek dadogni kezdett, — merthogy megtanulta a leckét, csak éppen pont az iskolában felejtette el, — a tanító bácsi mindig Petit szólította elő:

— Peti fiam, segíts már ennek a kis csacsinak!

Peti ilyenkor büszkén felállt és olyan szépen felelt, hogy a tanító bácsi rögtön meg is feledkezett a másik kis csacsiról és csak azért nem irt be Petinek egy nagy 1-t, mert már nem fért a noteszba.

Hát, hogy szavamot ne felejtsen, Peti urfinak sok meséskönyve volt, amiket igen szeretett olvasgatni. Mi tagadás: nagyon érdekes, kalandos, izgalmas utazásokról szóltak ezek a mesék. Peti háromszor-négyszer is végigolvasta mindegyiket és a nyomtatott betűk kisvasutján beutazta egész Tündérországot. Egyszer az Óriások birodalmában sétálgatott, mászor meg bekalandozta a Törpék Világát, vagy titokban elbujt azon a hajón, amely Robinsont vetette ki egy lakatlan szigetre. Esténként pedig, imádkozás és „jó éjszakát!” után, még messzibbre is elkalandozott, amíg aztán a jóságos álom fehér paplant nem terített föléje és csöndesen a fülébe nem sugta:

— Peti, elég... A jó gyerekek ilyenkor már aludni kell!...

Hogy szót értsünk egymással, kis pajtásaim, azt is el kell még mondanom, hogy Peti úrfi nagyon szerette a csokoládét. Abban aztán egyet érthettek velem, hogy az úrfinak nem is volt rossz gusztusa. Ugyanezen a véleményen volt Peti két évvel fiatalabb hugoescájája: a Panka is. Egy a baj csak, hogy töltött káposzta, vagy husleves helyett nem lehet ám — csokoládét enni! Meg aztán a csokoládéval ti is úgy vagytok, gyerekek, hogy anyukától akármennyit is kapnátok, mégsem volna elég.

Csakhogy Peti úrfi nem azért volt Peti úrfi, hogy ő ebbe egyszerűen belenyugodjék. Sok könyvet kapott a

karácsonyi Jézuskától, amikből megtudta, hogy az aranyos tündéréknek is van külön országuk, meg az óriásoknak és a törpéknek is saját birodalmuk. Miért ne lehetne akkor külön — Csokoládé-ország?! Azt tudta, hogy a csokoládét mindig a szomszéd fűszeresboltban vásárolja anyuka. A boltba pedig a gyárból hozzák. De a gyárba honnan kerül?!... Mégis csak kell valahol lenni egy országnak, ahol a csokoládé terem! Ahol nagy fákról úgy csüng alá a finom töltött csokoládé, mint nálunk a gyümölcs... És ahol egész csokoládé-hegyek vannak... Csak elő kell venni az ásót és annyit lehet bányászni, amennyi jól esik...

Egyik este aztán, már az ágyban, büszkén át is szólta Pankának (persze, kettesben voltak, mert anyuka és apuka még a másik szobában beszélgettek):

— Te, Panka!... Tudom már, merre van Csokoládé-ország...

Panka kíváncsian kérdezte:

— Igazán?... És merre?

— Hát Afrikában! Ahol a négerek laknak, — felelte büszkén Peti.

— Nem lehet az igaz!

— Már pedig így van! — mondta nagyon komolyan Peti. — Te persze buta vagy és nem tudod, hogy a négerek feketék. Akárcsak a csokoládé. A négerek pedig azért feketék, mert mindig csokoládét esznek!

— Ki mondta ezt neked?... A tanító bácsi? — kérdezte csudálkozva Panka, akit meggyőzött a bátyja magyarázata.

Peti büszkén felelte:

— Ilyet nem kérdezhetek a tanító bácsitól!... Magam találtam ki!

Panka félálomban sóhajtott:

— Istenkém, be jó volna egy kicsit elmenni Csokoládé-országba!...

— Elviszlek magammal, ha megigéred, hogy nem fogsz félni!

— Igazán?... Juj de jó lesz!... És mikor?

— Majd ha nagy leszek!

— Becsületszavadra?

— Lánynak nem adom a becsületszavamot! Elég, hogy megigértem!

Ebben a pillanatban belépett anyuka, hogy megnézzé: alszik-e már a két gyerek? Peti és Panka úgy tettek, mintha már régen szunyókálnának. Anyuka megigazította a takarójukat, aztán csöndesen kiment.

Panka megint el kezdett sóhajtozni.

— Istenkém, be jó volna már nagynak lenni!

— De most már tessék aludni!... Mert akkor nem viszlek magammal!

Amikor a falióra elverte a kilencet, már mind a két gyerek boldogan, édesen álmodozott.

Találjátok ki, kis pajtásaim, hogy miről?

Aki kitalálja, annak megígérem, hogy elviszem magammal — Csokoládé-országba! (Folyt. köv.)

Felhívom

mélyen tisztelt vevőim figyelmét a **valódi** Johann Maria Farina Köln Fülichplatz 4, valamint a 4711. Köln Glockengasse, legrégebbi kölnivíz gyárak gyártmányaira, melyeket vidéki megrendelésnél azonnal, csomagolást és szállítást nem számítva, utánvétellel szállítok.

Johann Maria Farina és 4711 kölni vizek árai:

55 gr	P 2:80	1/4 liter kristályvíveg	P 8:96
110 "	" 4:80	1/2 " " "	" 17:20
220 "	" 7:60	1 " " "	" 32:80
szappan		a P 1:60	

Johann Maria Farina extrait double:

55 gr . . . P 3:20 110 gr . . . P 5:20

ZELENKAI R. L.

Budapest, IV., Szervita-tér 6.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Korona-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

Pesti premierek

(Színházi beszámoló)

Sok bemutató, kevés siker: — egyetlen érték.

Farsang utolsó napjait felhasználták a színházak arra, hogy bemutatók konfetti-özönét hintsék a bálozó közönség fejére. Az utolsó nyolc napban annyi volt a premier, hogy egy rendes színházi hónapra is elegendő lett volna. Kapkodó kísérletezés, verejtékes hajsza a siker után: ez jellemzi egész színház-politikánkat, néhány kivételtől eltekintve. A baj pedig főként abban rejlik, hogy a színházak vezetősége nem akarja észrevenni és beismerni, hogy a XX. század második negyedének közönsége egészen más, mint a XX. század első negyedének közönsége volt. Legközelebb majd alapos analitikai vizsgálat alá fogjuk venni ezt a közönség-változást, amit a színházigazgató uraknak és tanácsadóiknak már régen meg kellett volna cselekedniök. Mert saját kárukon meg kellett volna tanulniok, hogy az egykori, régebben sikert jelentő színpadi formák ma már üresek és kongóak, mert az emberek lelkivilága megváltozott. Nem kellene már a régi klisék új leöntései. Irodalomtól, művésztől és színháztól is valami újat, egyszerűt és főként: lelkeset vár a közönség, amely az unalmas ismétlésekben a színház dekadenciáját látja és egészen elkerüli azokat a nézőtereket, amelyeknek jótékony félhomályában el akarják hitetni vele, hogy érzésben, gondolkodásban és ideálkeresésben még ma is ott tart, mint a vérszegény, fantáziátlan és esetleges fiatalságuk dacára is koravén színdarabgyárosok, akiknek neve ott ríkat a kiragasztott színlapokon.

Erről a nagy problémáról majd más alkalommal fogunk részletesebben beszélgetni. Most pedig vegyük sorra a legújabb pesti premiereket...

*

A Városi Színház három egyfelvonásos operát mutatott be. Egyetlen érdemük, hogy — magyar szerzők alkotásai. A „*Donna Simona*” — amelyet *Heindl* Viktor német librettójából *Komor* Gyula ültetett át magyarra, — *Dohnányi* Ernőt vallja szerzőjének. Érdemleges, kritika alól felment bennünket az a körülmény, hogy ezt a kis egyfelvonásost már a háboru előtt bemutatták Drezdában. A modern zene és ezzel egyidejűleg *Dohnányi* fejlődése azóta olyan hatalmas utat tett meg, hogy ennek az operának ma már csak — muzeális értéke van. Meg vagyunk győződve arról, hogy az Amerikában tartózkodó *Dohnányi* Ernő örül a legkevésbé annak, hogy efféle vieux-jeu zenei frakkban mutatkozik a pesti közönség előtt. — A másik egyfelvonásos a „*Laterna Magica*” *Szederkényi* Anna szövege és *Kósa* György muzsikája. Ennek a pantomimnak a legnagyobb hibája az, hogy akciótlansága a zeneszerző tevékenységét is megbénítja. *Szederkényi* Anna megfélemedezett arról, hogy a színpad nem elégszék meg csak psychoanalízissal és a lírai elbágyadás drámai fordulatokat soha nem szülhet. Ezeket a lehetetlenégeket *Pécsi* Blanka művészi passzivitása sem tudott segíteni. — A harmadik egyfelvonásost a szerzők „zenés grand guignol”-nak nevezik. A címe: „*Karnevál*.” A librettót *Toronyi* Gyula írta, bebizonyítván, hogy egész hasznavehető — énekese az Operaháznak. A librettóhoz szóló operett-muzsikát *Lavotta* Rudolf, a Nemzeti Színház karnagya szerezte. Csak a szövegkönyv rovására írhatjuk, hogy megelégedett olcsó, operainak egyáltalán nem nevezhető effektusokkal.

Ugyancsak a Városi Színház mutatta be *Gilbert* háromfelvonásos operettjét: „*A bitorrhás asszony*”-t. Ennek az előadásnak egyetlen mentsége az, hogy *Kosáry* Emmy kulturált, szinte operai énekművészetében gyönyörködhetünk. A muzsika *Gilbert* megszokott muzsikája, amely főként a suszterinasok füttye révén óhajtt népszerűsége szert tenni. A librettót a megbízható operettgyáros: *Jacobson* írta. Ugy éreztük, hogy az egész előadás sokkal érdekesebb lett volna, ha a darabot a harmadik felvonás utolsó jelenetével kezdik és az első felvonás első

A Nektár Gyógytápsört malátakivonatának különleges összetétele kiválóan alkalmas házi itallá teszi nők, fiatalok, öregek, betegek, lábbadozók és egészségesek részére.

A Fővárosi Sörfőző R.-T. által Kőbányán előállított *Nektár Gyógytápsör* tisztán malátából és komlóból készül, cukor hozzáadása nélkül és valamennyi reklámtáblánkkal és plakátunkkal jelzett fűszer-, csemege- és élelmiszerüzletben kapható.

jelenetével végzik. *Kosáry* Emmy így is énekelhetett volna és a szöveg — efféle feltalálásban — kellemes, sőt újszerű meglepetésekkel szolgált volna.

*

A Magyar Színház is az operette pajkos műzsájához folyamodott segítségért, hogy pénztárforgalmát megjavítsa. A „*Csókról-csókra*” című operett kedves, ötletes és pikáns muzsikáját a népszerű *Maurice Yvain* írta. A szövegkönyv vérbeli párizsi bohózat, annak minden szellemességével és minden, sokszor nagyon is izléstelen — malackodásaival. *Heltai* Jenő fordítása talán kihangsúlyozta a szöveg tényleges értékeit, de a kikerülhetetlen és lényeges cohonerie-n ő sem tudott változtatni. A szereplők: *Titkos* Ilona, *Csontos* és a többiek egészen jól beleanultak ebbe a boulevard-stilusba, amely azonban sehogysem illik egy komoly és tisztességes multú prózai színház kulisszái közé. Ha legalább harminc színháza volna Budapestnek, akkor a kisebb igényű színházak műsorán szerepelhetne a „*Csókról-csókra*.” De nem bocsáthatjuk meg a Magyar Színháznak ezt a megtévedést, amelyen *Heltai* Jenő írói presztízse sem tud segíteni.

*

A Belvárosi Színház új rezsimje három magyar egyfelvonásossal frissítette fel műsorát. Az első *Karinthy* Frigyes „*Lepketánc*” című szatirikus és fantasztikus játéka. Ez a fiatal magyar író, akinek groteszk humoránál csak fantasztikus, sőt filozófikus mélységű elképzelései szenzációsabbak, állandóan meglepetésekkel szolgál közönségének. Ilyen ez a „*Lepketánc*” is, amely az emberi élet és lélek, a kozmikus és egyéni igazság gigászi problémáit pörgeti le előttünk, anélkül azonban, hogy a nagyképűség és nehezen érthetőség hibáiba esnék. Képzeltbeli országban, nem-látó emberek között játszódik le a darab cselekménye, de hideg borzongás fut végig a közönségen, mert a figurákban saját-magára, a felvetett kérdésekben pedig saját életének leg súlyosabb kérdéseire ismer. Esemény és magasrendű érték a magyar színpadi litteraturában ez a másfélórás tartó egyfelvonásos. — A másik két egyfelvonásos: a „*Kék és piros*” és „*A bor, az arany és az asszony*”, dramatizált novella. Az egyiket *Zágon* István írta színpadra *Herczeg* Ferenc elbeszéléséből, a másikat *Hevesi* Sándor *Mikszáth*: „*Grisies hitelbe vesz bort*” című briliáns novellájából. Mind a két egyfelvonásos kedves, ötletes és finom. Nem lépnek föl

nagyigényű követelményekkel, de eleven figurákon keresztül igaz életet szolgáltattak meg.

*

Külön meg kell rónunk azonban a színház vezetőségét, mert ezt a három irodalmi értékű esecesebecsét készületlenül vitte a közönség elé. Három ilyen illusztris szerző, mint *Herczeg, Mikszáth* és *Karinthy*. — nem beszélve a társszerzőkről: *Hevesiről* és *Zágonról*. — nagyobb megbecsülést, mü gondot és hozzáértést igényelt volna. Valami furcsa kapkodás látszik az egész előadáson, amint különben ugyenez látszik a színház egész vezetésében. Ezek a magyar írók külön elbánást érdemeltek volna, semhogy kísérleti nyulaként szerepeljenek a közönség előtt. A színház ezt a kötelességét elmulasztotta és majdnem vidéki nívón álló előadásban szervizozta a három nagyszerű író alkotását. Pedig nem a színrehozatalban, hanem a „miként”-ben áll a színház igazi hivatása.

Nemcsak a közönség, hanem valószínűleg a szerzők is keserűen távoztak az előadásról. Egyetlen szerenese, hogy szegény *Mikszáth* Kálmán már nem él, mert ő aztán amugy magyarán megmondta volna a véleményét *Beöthy* Lacinak!

Egymásra torlódtak a fekete felhők, a szabadságharcba fejlődő történelmi események.

Jókai örökös lázban írogatta lelkesítő cikkeit. Mellette ült jegyese, akit 1848. augusztus 29-én vezetett oltárhoz.

*Jókai*t *Kossuth* Lajos Bécsbe küldte politikai megbízással, a bécsi főkelökhöz. Veszedelmes küldetés volt ez: belemenni a poklok tüzébe és még élesíteni. Odaállani a a recsegő tető alá és lódítani rajta, hogy hamarabb összeomoljon.

Laborfalvy Róza nem maradt el a férje oldala mellől. Elkísérte minden útjára. Mikor pedig a nemzeti alapra a gyűjtés megindult és tépésre volt szükség: *Laborfalvy* Róza akkor is előljárt a honleányi kötelességek teljesítésében.

*

Windischgrätz 1848. decemberében bevonult hadsereggel *Pestre*.

Az országgyűlés kénytelen volt elhagyni a fővárost. *Jókai* is a menekülők közé tartozott. Felesége is vele ment a testet elgyötrő utakon, a harcmezőkön keresztül.

A szabadságharc leverése után *Jókainé* a Bükk-erdőség rengetegeiben bujdosott urával. Nem lett volna semmi bánatódása. Elhetett volna kényelemben, fényben, pompában.

12 személyre terített ebédlőasztal a Britanniában.

Magyar nagyasszonyok

Laborfalvy Róza

Ez csak a színpadi neve volt. A családi neve *Laborfalvy* Benke Judit.

Színésznő lett, magyar színésznő, ami ebben az időben egyet jelentett a nélkülözéssel. De érezte, hogy a magyarságnak szüksége van tüzre, biztatásra, lelkesítésre, hát inkább vállalta a nyomoruságot, semhogy lemondjon történelmi hivatásáról.

Zengő muzsika volt a szava, föltüzelő, tette bátorító. Mindig és mindenütt a haza imádatát zengte. Szavalt, fellépett színpadon, hangversenyen, szalonokban.

— A honleány! — ezt suttogták áhitatos tisztelettel a nyomában.

*

Aztán megismerkedett *Jókai*val és megtörtént az eljegyzésük.

De az urával maradt: a hitves a férjével, a honleány a honfival keserves bujdosásban.

*

Aztán — következett október 6-a.

A halál ott leskelődött körülöttük, mindenfelé.

Laborfalvy Róza elhatározta, hogy ura életét megmenjí mindenáron. Legyőz minden akadályt.

Jókai hat hónapig rejtőzködött *Tardován*, egy kis falucskában, amíg a felesége és a barátai kieszközlötték számára a szabadulást.

Beírták nevét a komáromi vár védői közé, akiknek — a megkötött szerződés alapján — nem eshetik bántódásuk.

*

Igy mentette meg *Laborfalvy* Róza, a hű hitves, a magyarságnak és a magyar irodalomnak *Jókai* Mór halhatatlan életét. Hogy még hosszú-hosszu éveken keresztül mesélhessen és vigasztalja szerencsétlen nemzetét.

Mert a zsarnoki megtorlás korszakában *Jókai* Mór volt a magyar nép egyetlen vigasztalója. És mellette állott hűséges hitvese: *Laborfalvy* Róza, aki újra visszatért a színpadra, hogy folytassa azt, amit a szabadságharc miatt abbahagyott, a lelkesítő művészetet!

Híres emberek portréi

Musset

Kigyulladt fáklya volt, amint sísteregve égett, de csak fájdalmasan rövid ideig. Vagy talán rakéta Páris éjszakájában, amint csillogva röppent fel a dicsőség ormára, hogy szédülten hulljon alá a fekete semmibe, ahonnan nincs föl-támadás.

Lángoló szerelem, — itálnak, asszonyoknak, életnek: mindennek szerelme, — de felfokozva és a végletekben égve, amitől megrokkann a szív és aztán szép esőndesen, mindörökre megáll. Mert el kellett lobognia az életének, gyönyörű és diadalmasan vérző lángolásban, hogy szikrázó és könnyes, fájdalmas és exaltált vessorok halhatatlan arabeszkeibe fagyassza azt a tüzet, ami az ifjúsága volt és amire irigy nosztalgiával nézett vissza, amikor megörölte: és elfeledve ballagott a koravénység nyirkos alkonyatában...

*

„Le poète dandy”. — ez volt a neve 1830-ban, husz esztendőskorában.

A párisi boulevard ismert alakjai közé tartozott. Kocsiból szállt ki Tortoni előtt és feltűnést keltett ruhája szabásával, mélyen kivágott mellényeivel és lobogó nyakendőivel. A nők kedvence volt és egyetlen napja nem mulott el pezsgőzés nélkül. A legelőkelőbb irodalmi és művészi körök tagja volt. Egész Páris ismerte verseit, szellemességét, öltözködését és szépségét. A „Ballade à la lune” és egyéb költeményei épp úgy felkeltették az elszörnyülködés, mint a legnagyobb hódolat hangjait.

És Musset trónolt a párisi Olympuson, mint egy új Apollo, akire csillogó szemmel néztek a legszebb asszonyok és akit megkoszorúzott az ifjúság...

*

1833. nyarán aztán találkozott a Végzet Asszonyával, aki *George Sand* néven rótta bele életét az irodalom és a szerelem történetébe.

Az első találkozás a „*Revue des deux Mondes*” munkatársainak vacsoráján történt. Musset szenvedélyes szerelemre lobbant a nála hat évvel idősebb asszony iránt. *George Sand* pedig azt írja augusztus 25-i levelében:

— Belészerettem, még pedig ez alkalommal igen komolyan, Alfred de Musset-be. Ez már nem szeszély, hanem átértzett ragaszkodás... Boldog vagyok, nagyon boldog! Napról-napra jobban ragaszkodom hozzá, napról-napra jobban eltűnnek azok a dolgok, amelyek miatt szenvedtem és napról-napra jobban csillogni látom mindazt, amit bálmultam...

Elhatározták, hogy hosszabb tartózkodásra Velencébe utaznak. Musset felkereste édesanyját, hogy belegegyezését kérje. Az anyaszív azonban megérezte a fiát fenyegető veszedelmet.

— Jól tudom, hogy ellenzésem hiábavaló és el fogsz utazni. De ez akaratom ellenére és engedelmen nélkül fog megtörténni!

Musset ezt mondta anyjának:

— Légy nyugodt, anyám, nem fogok elutazni. Ha valakinek mindenképpen sirnia kell, ne te légy az!

És úgy intézkedett, hogy Párisban maradjon.

Este azonban egy hölgy jelentkezett Musset anyjánál: *George Sand* volt. És a szegény anya, könnyek között, de mégis belegegyezett az utazásba...

*

Velencében aztán bekövetkezett a tragédia. Előbb az asszony volt beteg, aztán a költő. Esténként láz lepté meg. kegyetlen indulat ragadta el a legeskeleyebb ok miatt is, rohama elmúltával pedig eszméletét veszítette. Minden apróság felizgatta, rémeket látott és őrzöngött.

És akkor került oda háziornosnak *Pagello*, akinek szereplése megadta Musset szívének a kegyelemdőfést...

A gyermekágyas nő nagy erővesztését kiegyenliti a malátakivonatokban gazdag, szomjuságot oltó Nektár Gyógytápsör mérsékelt élvezete.

A Fővárosi Sörfőző R.-T. által Kőbányán előállított *Nektár Gyógytápsör* tisztán malátából és komlóból készül, cukor hozzáadása nélkül és valamennyi reklámtáblánkkal és plakátunkkal jelzett fűszer-, csemege- és élelmiszerüzletben kapható.

A költő szívében hatalmas, emésztő lánggal lobogott a féltékenység. Nem bírta elviselni a lagúnák városát és főként riválisának: *Pagellon*nak a jelenlétét. Vissza akart utazni Párisba.

George Sand szívesen belegegyezett. A költőt elkísérte *Mestre*-ig.

— Isten veled, gyermekem! — mondta szinte anyáskodva és sietett vissza Velencébe, *Pagello* karjaiba...

*

Ezt a szerelmet és ezt a sebet haláláig hurcolta szívében Musset. Harminc éves koráig megírt mindent, ami neyét híressé tette, de 1840-től 1857-ben bekövetkezett haláláig alig dolgozott valamit.

Amikor ezért szemrehányást tettek neki, ezt felelte:

— Sokat írtam! Csináltam annyi verset, mint Dante, vagy Tasso. Ki az ördög merete volna őket lustáknak nevezni? Amikor Goethenek kedve támadt mellém összefonni karját, ki hánytva vajjon a szemére, hogy lopja a napot? Halálomig úgy fogok tenni, mint Goethe, ha nekem úgy tetszik!

1838-ban kénytelen elfogadni a belügyminisztérium könyvtárnoki állását, 1852-ben pedig a közoktatásügyi minisztériumét. Mert bizony a műveiből nem tudott megélni.

Koravénen és magára hagyatva járkált Páris utcáin. Még két szerelem ragyogta be szomorú életét. Az egyik *Pauline Garcia* a másik: *Rachel*, a nagy tragika.

1857. május 1-én aztán örökre megállott Musset szerelmes szíve. Csunya, esős napon volt a temetése. Alig néhány kíváncsi kísérté utolsó útjára...

A sírkövére egyik versének ezeket a sorait vésték:

— Barátaim, ha meg kell halnom,
 Szomorufűz, jelölje halmom.
 Nekem oly vonzó síró ága,
 Oly kedves méla sápadtsága!
 Ha síromon árnyéka leng:
 Könnyű lesz álmom odalent...

És még ez az utolsó kívánsága sem teljesülhet. Hiába ültetnek fűzfát a sírja mellé, kipusztul. A *Père Lachaise* temető talajában nem tud gyökeret verni.

George Sand és a fűzfa, amely nem tud gyökeret verni a sírja mellett, — egyformán szimbolizálják Musset fájdalmas életét. Álomok lovagja volt, akinek — egyetlen álma sem teljesülhetett...

Mire kell kiterjedni az anyai gondosságnak?

Az anyai gondosságnak mindenre ki kell terjedni, ami gyermekével összefüggésben van. Állandóan figyelje meg gyermekét, mert ez nemcsak szükséges, de tanulságos is, hiszen csakis így tud bepillantani lelkivilágába, amire szüksége lesz akkor, ha szoktatni, nevelni akarja. Csak azt a gyermeket tudjuk kézhez szoktatni és irányítani, akit alaposan ismerünk. Az első lépés ehhez a tisztaságra és a rendre szoktatás. A gépies fürdetés és mosdatás nem elég. Nézzük meg időnkint alaposabban a csecsemő testét, különösen azokon a helyeken, ahol könnyen meggyűlik a test izzadsága, váladéka, nehogy ott piszokréteg képződhessen. Ily szempontból kényes helyek a combközök, a hónalj, a nyakredők és a fej. Az első évben mindennap fürdessük meg a gyermeket 35° C langyos vízben. De a fürdetés legyen rövid, 10 perc alatt már fel is legyen öltözve a gyermek. A helyiség, ahol fürdetünk, legyen meleg (20° C), szélmentes. A törülköző legyen puha és melegített, a baba-ruha is.

Mossuk meg a gyermek fejét is, még pedig szappannal, nehogy var képződjön rajta. Ha ez mégis megtörténik, kenegessük finom táblaolajjal, majd óvatosan áztassuk le, lassan, többször ismételve, de sohasem erőltetve. Fürdetés közben vigyázzunk, hogy a fürdővizből ne nyeljen. Különösen ügyeljünk az újszülött köldökére, amely körülbelül két hétig valóságos nyílt seb az amugy is oly érzékeny testen. Amíg a köldökseb be nem hegedt, csakis felforralt és lehűtött vízben fürdessük kicsinyünket. Ne írjunk köldökéhez se ujjal, se mosóruhával, hanem csak öntözzük, fürdő után pedig a gyógyszerárban kapható gézzel fedjük be, majd puha és három ujjnyi széles pólyával esavarjuk körül azon a helyen az egész testet. Nagyon vigyázzunk, mert a köldökgyulladás legtöbbször a gyermek életébe kerülhet!

Kisérjük figyelemmel mindennapi ürülését, hogy egyenletes-e s ha bármiféle rendellenességet észlelünk, ennek elhárítására kérjünk orvostól tanácsot.

A gyermek fekhelye legyen vízszintes és ne nagyon puha s tulmeleg. Ruházata könnyedén fedje be testét, ne legyen kemény, vagy nehéz. Ezzel megkíméljük a felesleges

izzadáástól, a legtöbb meghülés okától. Engedjük naponta többször is szabadon rugdalózni, ez kell neki, nem pedig a hordozás és ringatás.

Legjobb és legtágasabb szobánkban tartsuk a gyermeket, hogy minél több friss levegőt és napfényt élvezhessen. A néhány hetes újszülöttet azonban védenünk kell a közvetlen napsütés és tulerős világosság ellen, mert szeméi még tulérzékenyek. Nyáron tartsuk a szobát lehetőleg hűvösen, télen fűtsünk, de ne nagyon, s törekedjünk minél egyenletesebb 18—20° C hőmérsékletre.

A kezeivel és lábaival még öntudatlanul hadonászó csecsemő éles körmeivel könnyen összekarcolja magát. De azért ne kössük le mozdulatlanságra, hanem ollóval s nagyon óvatosan vagdaljuk le körmeit.

Ne hagyjuk gyermekünket a szoba padlóján, vagy a csupasz földön üldögélni és csuszkalni. A padló mindig a leghidegebb és legpiszkosabb helye a szobának, ott is sérti fel testét a legkönnyebben és a legveszedelmesebben. A csuszkalni kezdő gyermeknek igen jó a gyermekkalitka, amely lényegében egy léckerítéses, nagyobbacska láda, felül nyitott, alján tiszta, könnyen kiporolható pokróc. Ebben egyszerű játékszereivel, állandó felügyelet nélkül is, akár a szobában, akár a szabadban hagyható a már csuszkaló gyermek.

Féléves korában a gyermek tárgyak után kapkod, játszani kezd. Fogdos, forgat, szájába visz mindent, ami keze ügyébe akad. Ujabb ok a fokozott vigyázatra. Ne engedjük a gyermeket mindennel játszani, de semmiesetre se apró, éles, hegyes vagy a földről felvett piszkos, poros, foszlós, nyálától elmált holmival. Egyszerű játékszereit kössük zsinórra, hogy ne essenek minduntalan a földre. Játékai lehetnek festetlen fabábok, sima felületű csörgő, vagy legjobb a celluloid és gummibaba és lapda, melyek moshatók; másra igazán nincs szüksége.

Ne leheljünk, ne köhögjünk gyermekünk arcába, ne csókolgassuk a száját; s ne nyalogassuk a kezeit, s ha náthások, vagy éppen betegek vagyunk, egyáltalában ne csókolgassuk, mert átviszük a mi betegségeinket öreá is, akire sokkal veszedelmesebb lehet az. Természetesen idegenektől még kevésbbé tőrjünk mindezeket, hiszen nem tudhatjuk, mily súlyos és veszedelmes bajban szenved a látszólag egészséges ember is.

Ének magamról

(Egy színésznő éneke)

*Egy dalt magamról, ó, hadd énekeljek!
Egy dalt, amelynek hőse én vagyok!
Egy dalt, amelyben az én szívem reszket!
S a pointe-ban az én vérem ragyog.
Egy dalt magamról, ki már minden voltam:
Királylány, apáca, kis cseléd,
S rivalda-fényben, cifra, tarka rongyban
Zokogtam mások fájó életét...
Magamról szóljon most e furcsa ének,
Szegény színésznő áll most elétek,
S arcomra bár a gondok ráncot ásnak:
Magamnak nevetek és senki másnak,
Ha nevetek...*

*Egy dalt magamról, ó, hogyan daloljak?!
Mikor magamban kis senki vagyok,
Arnyék csupán, vagy könnyű, lenge csolnak,
Akit sodornak szél, szeszély, habok.
Festék nélkül az arcom gyűrött sápadt,
Másé a könnyem és másé a bánat,*

*Mely ködbe vonja cifra életem.
S amelynek hírján muzsikálnak mások:
Lelkemben rínok titkos vallomások,
Az álmaim vergődve, búsan szállnak,
Magamnak könnyezem és senki másnak,
Ha könnyezem...*

*Nem kell a dal, melyet mások írnak!
Nem kell a szó, mely másé, nem enyém,
Nem kell a könny, melyet mások sírnak,
Nem kell a festék, a rivalda-fény!
Az életemet én akarom élni,
A cifra rongyokat letéphetem,
Oly jó lesz majd az álompartra érni,
Hol engem vár elzött életem.
De — nem lehet. A csönd megölné engem,
Színésznőnyak kell örökké lennem.
De majd, ha vége a komédiának:
Magamnak halok meg és senki másnak,
Ha meghalok...*

ERDŐDY ELEK

HUMOR

A belügyminiszter erőlyes rendelete megtisztította az aszfalt levegőjét. Tizenöt nap elzárás és 80 pengő bírság jut osztályrészül mindazoknak, akik tisztességes urinöket az utcán megszólítanak.

Természetesen a minden hájjal megkent aszfaltbetyárok ráncbaszedése nem megy olyan könnyen. Scitovszky tehát elrendelte, hogy civilruhás detektívek figyeljék a forgalmasabb helyeket és legyenek segítségére a tolakodó férfiak elől menekülő hölgyeknek, akik nyilván csak azért nem kiáltanak rendőr után, mert ki akarják kerülni a botrányt.

A detektívek jól tudják, hogy a pesti aszfaltbetyároknak agyafurt trükkjei vannak, miért maguk is a legfurfangosabb cselvetésekhez folyamodnak. Elkövetkezett tehát az az idő, amikor minden gyalogjáró a legmesszebbmenő óvatossággal kénytelen a neki tetsző hölgyeket végiggusztálgatni, mert soha se tudhatja, nem-e a rendőség női alkalmazottja az a bűbajos hölgy, aki a szívet lángrollobtassa.

Ebből az alkalomból hadd számoljak be egy megtörtént esetről, amely mostanában zajlott le a Rákóczi-úton.

Önagysága, aki vidékről jött és ritkán fordul meg Pesten, leszáll a villamosról. Körülnéz. Tájékozódik. De csak sehogy se ismeri ki magát. Most aztán kihez forduljon? A rendőr a körüti keresztelkedésnél a színes lámpával van elfoglalva és az etonfrizurás nők olyan büszkén lépegetnek, hogy nincs bátorsága megszólítani őket. Elhatározta tehát, hogy az első barátságos arcú férfit, aki szembe jön vele, udvariasan megkéri, hogy tájékoztassa őt.

— Pardon, uram, merre van itt a keleti pályaudvar?

A megszólított férfi arcán megfagy a mosoly. Gyanazkodva néz körül. Egy árva szót se szól.

Önagysága újra feladja a kérdést.

— Hol a pályaudvar?

A férfi vállat von.

— Miért nem válaszol?

Ujabb hallgatás.

— Kérem le fogok késni a vonatról... — türelmetlenkedik ő nagysága.

De a férfi csak nem felel.

Persze, addigra már embergyűrű veszi őket körül.

— Aszfaltbetyár, — suttozják az avatlatlanok.

Gyorsan előkerül a detektív is. Egyenesen a hölgyhöz fordul.

— Mi a panasz?

— Kérem, — méltatlankodik önagysága — megkérdeztem ettől az urtól, hogy merre van a pályaudvar és még csak nem is válaszol...

A detektív összehuzza szemöldökét és rámondul a férfinak:

— Hát ez a magyar lovagiasság?

Aimire a férfi elhárító mozdulattal így felel:

— Ohó, kérem, én nem dülök be Scitovszkynak.

DYMI.

Az illatszer vezető világmárkái és a
valódi ambroyal
 kölni napi áron alul egyedül kapható

volt LENGYEL GY. és L.

„RENAISSANCE” ILLATSZERTÁR
VI., Nagymező-u. 20.

Fővárosi Operettszínházzal szemben.

Miért

locsoljuk és gondozzuk a kert virágait és vete-ményeit? Nemcsak kedvtelésből, hanem alapos meggondolásból: nehogy a vetés elsatnyuljon, hanem fejlődjön. Ha Ön testileg is jól és erősnek akarja magát érezni, nem pedig fáradtnak és lehangoltnak — ami a szervezet rosszul tápláltságának a jele — akkor ugyancsak gondosan kell ápolnia testét és igyekezni, hogy megfelelő táplálékkal használjon egészségének. Igya minden étkezéshez az orvosilag ajánlott alkoholszegény *Nektár Gyógytápsört*, mely a szó legjobb értelmében népszerű tápszer.

A Nektár Gyógytápsör alkoholtartalma 1.88%

A rendes barna sör alkoholtartalma 3.5%

Kapható gyógyszerárakban, drogériákban, gyarmatáru-, élelmiszer- és csemegeüzletekben. Kizárólagos gyártója a Fővárosi Sörfőző R.-T.

Kőbányán, a világhírű magyar sörfőzde.

Pages de Mode kitérő divatlapból leközölve.

Kapható: ROSENBERG FRIGYES CÉGNÉL IV., SEMMELWEIS-U. 7.

Szabászati és varró-tanintézet urhölgyek részére
 B-né PALLER AMALIA Calvin-tér 8.

ÚJRA RÓZSÁK KÖZÖTT JÁROK...

ENÉK. Ligeti János.

Uj-ra ró-zsák kö-zött já-rok. Uj-ra for-ró-ésők ra-va-rok. Pa-na-szom már nin-ese! I-madom a-szó-ke-fe-jed. Lá-gyan om-ló firt-je-i-det. Te vagy meny-or-szá-gom!

ZONGORA

El-fe-lej-tet-tem át-koz-ni. Meg-ta-nul-tam i-mád-koz-ni. Sze-ret-is az is-ten. Ke-res-gé-leu szín-te fel-ve. Mit ad-jak ese-ré-be-ér-te. A-mi-vel meg-vál-tom

El-fo-gyott a-bá-nat köny-nye. Két ka-ród-tól át-o-lél-ve. Nem si-rok már ár-ván... Al-ma-i mat-a-dom né-ked. Ha a-lel-ke-met meg-ér-ted. Hó-fe-hér sze-rel-mét.

Vi-ra-go-kat fo-gok vin-ni. Ha új-ra azt me-rem hin-ni. Hogy va-la-ki vár-rám! Ha min-dig itt ma-radsz ná-lam. Hogy-e-ők-ja-id má-mo-ra-ban. A-szi-ve-m be-tel-jék

Mutatvány a szerző most megjelent nóták-könyvéből.

Kézimunka

Rovatvezető, tervező és szállító: **Gottlieb Gyula** kézimunka-specialista-iparművész, IV. Petőfi Sándor-u. 17. II. 12.

Lapunk mai számában néhány darab igen izléses, — babakelengyéhez nélkülözhetetlen — darabot mutatunk be olvasóinknak annak jeléül, hogy nemesak a nagyok, a kivételre hivatottak kívánságainak eltalálása és valóra váltása képezi gondunkat, hanem a bájos kis jövődö előfizetőinkre is szeretettel gondolunk s e szeretetünket igazoljuk a számukra tervezett mintarajzokkal.

Valószínűnek tartjuk, hogy a bájos kisbabák, míg a bölésöben puha párnákon gyönyörködnek anyukáik kézimunkáiban, azon elmélkednek, hogy mire ők majd felnőnek, milyen is lesz a „Magyar Uriasszonyok Lapja” s ha ő reájuk háramlik a feladat, hogy a babakelengye beszerzéséről gondoskodniok kell, lesz-e akkor is, aki megvalósítsa öhaj-tásukat...

Reméljük, hogy az izléses szép tervek megnyerik olvasóink tetszését.

<i>Kocsitakaró.</i> Belsőméret 60/80 cm., 12 cm.-es fodorral, finom batisztra, angol-madeira és madeira-hímzéssel, valencien betéttel. Előrajzolva (a középrész fodor nélkül)	3,60 P
Teljesen készen, rakott fodrokkal, tisztítva	45,— „
Szurt sablonja	2,40 „
<i>Pólya:</i> Ugyanolyan kivitelben, előrajzolva (fodor nélkül)	4,— „
Teljesen készen, alsóhuzattal együtt	60,— „
Szurt sablonja	2,40 „
<i>Előke:</i> Finom vászonra előrajzolva	1,60 „
Teljesen készen, tisztítva	5,— „
Szurt sablonja	—80 „
<i>Papucs:</i> Pique-anyagból. Előrajzolva	3,20 „
Szurt sablonja	—80 „

Magyar éjszakák.

Áthárfúz lassan rajtam az ének:

— Napom leáldoz, csillagom lefut —
Hallom játékát az örök szélnek,
A Temetőkön nyitogat kaput.

Itt sír ablakom alatt zokogva
A magyar éjek dühöngő szele.
Csendet elűzve, álmomat rontva,
Csak én virrasztok, én érzek vele.

Mint ha a multak nagy temetőjén
Portaló hősök jajszava nyögne.
E takarodón, e halott zenén
Bús, tehetetlen hullok a rögre.

Áthárfúz lassan rajtam az ének:

— Napom leáldoz, csillagom lefut —
Hallom játékát az örök szélnek,
A Temetőkön nyitogat kaput.

Jászberény

DOMBY BÉLA.

Mit főzök?

Március 11. Péntek: Burgonyaleves, kárhoi vajjal, ráchál, lekváros derelye. *Vacsora:* Rakott burgonya uborkával, tejbe rizs, gyümölcs.

Március 12. Szombat: Tésztaleves, lencsefőzelék rántott sertéskarajjal, csehpimasz. *Vacsora:* Borjupörkölt galuskával, gyümölcs.

Március 13. Vasárnap: Zöldborsó leves, gombás omlett, sült pulár szeletekbe sütt burgonyával, fagyasztott saláta, szerezsen ingbe, gyümölcs. *Vacsora:* Hideg sült vegyeskompóttal, sajt, gyümölcs.

Március 14. Hétfő: Pírtott kenyérleves, parajfőzelék, párolt felsálszelet, császárpuding. *Vacsora:* Borjuvelő kirántva céklával, gyümölcs.

Március 15. Kedd: Husleves eperlevél-tésztával, főtt-hus, sóskamártás, burgonyapüré, stefánia keltészta. *Vacsora:* Vagdalt pecsenye egybesütve, paprikasaláta, gyümölcs.

Március 16. Szerda: Zellerleves, ponty sütve, darametelt. *Vacsora:* Ózomb szalonnával és tejfellel sütve, hozzá párolt szilva.

Március 17. Csütörtök: Borsóleves, töltött káposzta, hájas kifli. *Vacsora:* Virstli tormával, gyümölcs.

Március 18. Péntek: Gombaleves kirántott hal, burgonyasaláta, makaroni sajttal. *Vacsora:* Töltött tojás, körített liptói, gyümölcs.

Március 19. Szombat: Paradicsomleves, töltött borjummell párolt sárgarépával, palacsinta ízzel. *Vacsora:* Friss kolbász sütve, reszelt burgonya, ecetes uborka, paprika, gyümölcs.

Március 20. Vasárnap: Barnaleves, rántott csirke, francia saláta, csokoládépité. *Vacsora:* Hideg hus salátával, kompóttal, sajt, gyümölcs.

RECEPTEK.

Almatorta. 14 deka friss kemény vaját deszkán kis darabokra összevagdaldunk, 21 deka liszttel, 8 és fél deka cukorral, egy egész tojással és egy tojás sárgájával, kevés citromszaggal deszkán nyújtófa segítségével összegyurjuk. Körülbelül két késhátnyi vastagra kinyújtjuk, tortaformában félig forró sütőben kisütjük és baracklekvárral bekenjük. Ezalatt négy lehámozott almát szeletekre vágva 7 deka cukorral serpenyőben kissé pároltatjuk, azután az almát a lekvárra tesszük és 1 és fél deka cukorból és 1 és fél deka megtört barna mandulából, kevés citromszagból és fahéjból készített keverékkel behintjük.

Most 10 deka cukrot 6 tojás sárgájával medencében összekeverünk, ehhez 6 tojás fehérjéből vert habot, melybe 7 deka finomra tört barna mandulát beletettünk, továbbá 3 és fél deka lisztet, kevés fahéjat és citromszagot, 3 és fél deka felolvasztott vaját lassan hozzákeverünk.

Ezen keveréket az elkészített tortára öntjük, felül még kevés almával behintjük, cukorral beporozzuk és lassan megsütjük. Ha megsült és kihült, vaniliacukorral behintjük.

Dr. Horváth Andorné, Budapest.

Alice-torta. 7 tojás fehérjét kemény habbá verünk s azután 40 deka cukrot és egy kis vaniliát teszünk bele és még félóraig verjük. Zsirtalan edényben, tűzön, 15 deka mézet egy evőkanál vízzel sűrűre főzzük s ha a méz jó kemény, a habosucukor közé tesszük és folytonos keverés közben addig főzzük, míg a lábstól el nem válik, ekkor teszünk közé 15 deka hámozott diót cikkekben, összekeverjük és két karlsbadi ostyalap közé tesszük és körülugazítjuk az oldalát, hogy szép síma legyen.

vitéz Deseő Ákosné, Budapest.

Mézes gyümölcskenyér. 25 deka lisztet, 22 és fél deka laugyos mézet fél citrom héját finomra vágva, 1 késhegynyi szegfűszeget és fahéjat, 6 deka olvasztott vaját, 1 egész tojást, 1 tojás sárgáját összekeverjük és tésztát gyurunk belőle. A tésztába még belegyurunk 4 deka apróra vágott citromadót, 4 deka mazsolaszőlőt, 4 deka aszalt szilvát kis kockákra vágva, 4 deka piritott mogyorót szintén kockákra vágva, 5 gr. berkősavat és 10 gr. szódabikarbonát. Három ujjnyi vastagra kinyújtjuk, kikent, meglisztezett kis tepsibe tesszük és lassu tűznél pirosra sütjük.

vitéz Deseő Ákosné, Budapest.

Nürnbergi mézeskalács. 117 deka lisztet, 14 deka vaját, 14 deka zsírt, 28 deka tört cukrot és 56 deka olvasztott mézet, fahéjat, szegfűszeget és borsot, mindegyikből egy jó késhegynyi, 4 filléért hamuzsirt, 3 egész tojással jól dolgozunk. Diónyi nagyságu halmokat gömbölyűre formálunk, aztán belemártjuk finomra tört mandulába és cukorba. Kikent tepsire rakjuk és megsütjük. Sok lesz belőle.

vitéz Deseő Ákosné, Budapest.

Finom diótésztá. Teszünk egy tálba 4 tojás sárgáját és 5 deka porcukrot, habosra elkeverjük, adunk hozzá 7 deka darált diót és tovább keverjük. Végül egy kis szegfűszeget adunk bele és a négy tojás kemény habját. Szépen, egyenlően elkeverjük és közép nagyságu pléhre öntve, megsütjük. Töltelék: 8 deka vaját 6 deka cukorral habosra keverünk, 15 deka diót egy kis tejjel felpuhítunk és ebbe is egy kis fahéjat teszünk. Ha a tészta kisült, a töltelékkel rákenjük és röllő-alakra göngyöltjük.

Özv. Funák Károlyné, Szeged.

Csokoládé-puding. 14 deka cukrot, nyolc tojás sárgáját keverjük jól össze, adjunk még hozzá nyolc keményre felvert tojás habját, 10 és fél deka reszelt csokoládét, 7 deka lisztet, 3 és fél deka forró vaját. Süssük vagy pároljuk meg vajjal kikent formában és adjuk fel csokoládé-habbal. Csokoládé-hab: félliter tejszínt, hat tojás sárgáját, 20 deka reszelt csokoládéval, forró víz fölött, verjük fel habnak.

Kelemen Györgyné, Pécs.

Csokoládés linci-szeletkék. 24 és fél deka lisztet, 21 deka vaját, 14 deka cukrot, 6 deka kakaót, 7 deka mandu-

lát, 7 deka morzsát, 2 tojás sárgáját és kevés vaniliát gyurjunk meg, nyujtsuk ki, töltsük meg ribiszke-ízzel, a tésztából tegyünk reá rácsot, tudniillik vágjunk egyforma vékony tésztaszalagokat, rakjuk rá párhuzamosan, egyenlő távolságban és ugyanezt tegyük ellenkező irányban; kenjük meg tojással és hintsük be apróra vagdalt mandulával.

Bertalan Barnáné, Rákosszentmihály.

Mágnás-sütemény. 40 deka vaj, 60 deka liszt, 20 deka cukor, 4 tojás sárgája, egy citrom héja és félcitrom leve kell hozzá. Ezeket deszkán összegyurjuk, kisodorjuk a legvékonyabbra és pogácsaszaggatóval kiszurjuk és megsütjük. Negyedkiló diót vagy mandulát megdarálunk, 18 deka cukorból szirupot főzünk és abba a diót vagy mandulát belekeverjük. Ha a tészta megsült, egyiket bekenjük vele, a másikat tetejére tesszük s ha mind megtöltöttük, cukrot szitálunk reá.

Dr. Eperjessy Kálmáné, Budapest.

Háztartás

Előétel. Sajtos tojás.

Egy személyre két tojást veszünk számításba. A tojásokat a tálba ütjük és minden két tojáshoz egy fél-tojás nagyságu ementáli sajtot reszelünk, egy diónyi vaját és egy evőkanál tejfelt teszünk. Mély lábosban felolvasztunk egy dió nagyságu vaját s ha a vaj elolvadt, de még nem forró, a tojáshabarákot beleöntjük és gyors tűzön folyton kavargatjuk, de csak addig, míg a tojás kezd összefutni. Forró tálban adjuk fel és megmelegített tányérokat helyezünk az asztalra.

Áttört árpakása leves. Ahány tányér levesre számítunk, annyiszor két evőkanálnyi árpakását veszünk, megmossuk és külön edényben huslevesben puhára főzzük. Ha elég puha, áttörjük és a többi huslével feleresztjük, hogy jó sűrűs legyen. Levesestálba teszünk egy deci tejfelt és egy tojás sárgáját, összekeverjük és a levest ráöntjük. E leves kiválóan tápláló és könnyen emészthető s így gyermekeknek és betegeknek igen jó.

Töltött bárány. Szép kövér bárányelejét veszünk és egy tompa késsel óvatosan elválasztjuk a bőrt a hústól és a követező töltelékkel megtöltjük: Öt tojást megfőzünk keményre, apróra megvagdalkjuk, vagdalkunk hozzá 12 deka fehérszalonnát, adunk hozzá egy kevés törött borsot, sót és finomra vágott zöldpetrezselymet s végül 2 nyers tojást, jól összekeverjük. Megtöltés után a nyílást bevarrjuk és lassu tűznél, gyakran öntözgetve, megsütjük.

Szalonka. A vadzárnyasok közül a szalonka a legkedveltebb. A szalonkát szépen megtisztítjuk, forró vízzel leforrázzuk, az apró tollakat is kiszedjük, de úgy, hogy a bőrt el ne szakítsuk. A melle alatt felvágjuk és a belét szedjük ki. A szalonka belét gondosan kezeljük, mert sokan kitünő ételnek tartják. A májat vegyük le a belekről, figyelemmel nézzük meg, hogy hol van a hosszú, vékony,

Konyha- és előszobabutorok

Saját készítmény. * Kizárólag jó minőségben.

TEITLER NÁNDOR asztalosmester

BUDAPEST, VII., THÖKÖLY-ÚT 17.

kövére kinézésű fehér mája, melyet szintén le kell szedni a bélről. A zuzát, májat, fehér májat jól megmossuk és deszkára tesszük, a többi belét dobjuk el. A deszkán levőt vagdaljuk jól össze, tegyünk bele igen kevés borsot, sőt és vöröshagymát. Egy kis lábosba tegyünk egy kávékanál zsirt s ha forró, a bélvagdalkót tegyük bele, pár percig forraljuk fel, aztán tegyünk közé egy evőkanál zsemlyemorzsat. Ezzel is melegítsük jól fel. Végül tegyünk a keverékbe három kanál huslevest, azután vegyük le a tűzről. Tálaláskor kenjük apró, zsírban piritott kenyér- vagy zsemlyeszalagokra. Miután a bél készítését elvégeztük, a szalonkákat sózzuk meg s kötözzük be vékony szalonnaszalagokkal, hogy lehetőleg mindenütt belepje a madarat. Tegyük tepsibe, öntsünk alá annyi kanál ecetet, ahány szárnyast készítünk, továbbá néhány szem törött borsot, kevés apróra vágott vöröshagymát s ezzel süssük meg. Közben levél locsolgassuk és többször forgassuk meg mindaddig, amíg gyöngye piros lesz. Ha készen van, zsedjük le róla a cérnát, vagdaljuk fel, helyezzük hosszú tálba, levét öntsük alá és a tál körül rakjuk a belével megkent piritott zsemlyeszalagokat.

Inyenc-szelet. Egy félkiló sertés- vagy borjuhust megdaralunk, egy libamájat és egy áztatott zsemlyét szitán áttörünk, három tojás sárgáját, hat darab apróra vágott gombát, finomra vágott zöldpetrezselymet, sót, törött borsot, három tojás kemény habját összekeverjük és egy tepsit kizsirozva és zsemlyemorzsalával meghintve, a keveréket beletéve, megsütjük. Ha megsült, friss tejföllal öntünk reá, szép egyenlő szeletekre vágjuk és tálra helyezzük. Egy sült libamájat felszeletelünk, minden szelet husra egy darabot teszünk. Adunk hozzá tartárt vagy mustárt, ugorkát, áfonyát.

Hal ászpikban. Fogast vagy süllőt veszünk, megtisztítjuk, beleit kiszedjük és gyenge ecetes páclében megfőzzük s azután tálra helyezzük, bőrét le vesszük, gerincét és uszályait kivesszük. Hidegen feldaraboljuk. Egy forma aljára fagyasztott aszpikot kirakjuk céklából, uborkából, sárgarépából és kemény tojásból elrendezett diszítással és erre ismét aszpikot fagyasztunk. Erre ráhelyezzük a haldarabokat, melyeket szintén leöntünk aszpikkal s így változtatva folytatjuk addig, míg az edény megtelik. Tartármártárt adunk hozzá a következőképpen készítve: 3 tojás sárgáját 2 percig jól elkeverünk s azután cseppenkint folytonos keverés közt 12 deka finom olajat adunk hozzá. Addig keverjük, míg sűrű és krémszerű lesz, körülbelül negyedórát. Ekkor megízestjük kevés cukorral, sóval, citromlével és finom mustárral, törött borssal és 4 kisebb kanál olvasztott aszpikkal.

Vegyes saláta. Sós vízben főtt burgonyát, sárgarépát és zellert apró kockákra vágunk, teszünk hozzá apróra vágott ecetes ugorkát, egy almát, főtt borju- vagy szárnyashust, egy heringet, fölvágott káprit s kevés hagymát. Összekeverés után a következő majonézt készítjük hozzá. Három tojás sárgáját egy kávékanál mustárral, egy kávékanál olajjal, izlés szerinti cukorral, egy kávékanál sóval, negyedliter olvasztott és lehűtött aszpikkal addig kavarnak, míg kissé megsűrűsödik. A majonézt a fenti salátának valókkal összekeverjük s madársalátával és cifrázott céklaszalagokkal diszítjük.

Lingerie, trousseaux

Joel

BUDAPEST, V., DOROTTYA-UTCA 9. SZ.

Fehérneműek, kelengyék, vászonárúk.

Britannia szálló

VI., TERÉZ-KÖRUT 39. Elsőrendű családi szálló minden modern kényelemmel. :: Kitűnő konyha. :: Külön diétás konyha orvosi felügyelettel. NEMETH ALADÁR

A társaságból

Hallo!... Nagyságos asszonyom, engedje meg, hogy a hamvazó-szerda utáni komor hangulatot egy vidám históriával oszlassam el. Magam is olyan jót kacagtam rajta, hogy a bordáim charlestont jártak a gyönyörűségtől... Tetszik tudni, Nagyságos Asszonyom, Ujdonsült Gazdagoknál történt a dolog. Ujdonsülték egy kis házikoncertet rendeztek. Ki akartak tenni magukért, elvégre van elég pénzük, hát felléptettek egy fiatal zongoraművész. Ennek a zongoraművésznek olyan szenzációs üstöke volt, hogy valamikori csillag-anna-hajnak is megfelelt volna... A koncert fényesen sikerült, a zongoraművész briliánsan játszott. Ujdonsültné öngnagsága majd elolvadt a gyönyörűségtől... Le is húzta újjáról az egyik briliánsgyűrűt és a következő szavak kíséretében nyujtotta át a művésznek:

— Mester, fogadja el tőlem ezt a csekélységet... Emelkül ezért a felejthetetlen művészi élvezetért...

Ujdonsült ur is szörnyen meg volt hatva. Hátulról lökdöste a felesége vállát és sugta:

— Ne légy olyan smucig... Adjál szegénynek hajnyírásra is!...

Halló!... Most aztán, Nagyságos Asszonyom, következik a komoly beszámoló... Természetes, hogy házi-hírem is van!... Ami különben természetes, mert a férfiak mégis szívesebben veszik feleségül azokat a kisasszonyokat, akik a mi előfizetőtáborunkhoz tartoznak. Nagyságos Asszonyom is tudja, hogy miért... Örömmel jelentem, hogy Feigler László, uradalmi főintéző szépséges leánykáját: Gittát, a múlt héten vezette olárhöz Nagybecsérdén, dr. diósadi Deák Péter, pécsi klinikai orvos. Az esküvői szertartáson én is jelen voltam, hogy valamennyiünk nevében kifejezzem jókívánságaimat a boldog ifju párnak. Közlöm továbbá, hogy Podhrágyi Kozics Irénnét, kedves előfizetőnket, feleségül vette Maklári Kiss Dezső, Békés.

Halló!... Egész röviden beszámolok arról is, hogy Pallavicini Heléne örögrófné Mentone-ba utazott, rokonai látogatására. Festetich Tasziló herceg még mindig Monacóban van. Wenckheim Jozefin grófné és lánya, Mária pedig hazautaztak bécsi palotájukba.

Halló!... Képzőművészeti szenzációval is szolgálhatok. Barabás Atala festőművész a Bethlen-udvari műtermében kiállítását rendezett. Lingauer Ferenc festőművész társaságában. A kiállításnak imponáló erkölcsi és szép anyagi sikere volt. A komoly, művészi értéket képviselő festmények közül még a főváros is vásárolt és pedig gróf Apponyi Albert egykori kastélyát, a nagymultu eberhardi kastélyt... Egyébként a kiváló művészno műtermében hetenként ugynevezett „atelier-esték”-et tartanak, müncheni mintára. Ezeket az atelier-estéket báró Diószeghy és Bánszky Endre rendezik. Az estéket irodalmi előadás vezeti be. Az első alkalommal báró Radossevits Tivadarné tartott franciayelvű előadást az „olasz művészet”-ről. Egy más alkalommal Páter Béla Kornél beszélt a műteremben festeti boldog Árpádházi Margitról. Az esték állandó látogatói: báró Taxisné, Hodola tábornok, báró Pletzger Rezső huszárörnagya, a Szunyogh-, Fráter- és Korbuly-családok. Forgách Eszter és Somsich grófnők, Örtzens bárónők, gróf Nyáry István miniszteri tanácsos, Sonkoly hegedűművész, Almássy-Niczky grófné, Szerényi Sándorné báróné, nemkülönböztetve az előkelő társaság a művészi és irodalmi világ reprezentánsai.

Halló!... Szenzációs estélyt rendezett Károlyi Lajos gróf és neje: Széchenyi Hanna grófné, Alice leányuk tiszteletére... Külön meg kell említenem martonházai

Marton János és felesége bridge- és makyong-parthievel egybekötött teastélyét.

Halló! ... Igen, Nagyságos Asszonyom, az Országos Beethoven-Zeneünnepély végrehajtó-bizottsága már megállapodott a végleges műsorban. Egész röviden csak annyit jelentek, hogy március 25-én megnyitó-ünnepély a Zene-művészeti Főiskolában. Apponyi Albert gróf tart ünnepi beszédet, dr. Hubay Jenő és Siklós Albert vezényelnek. Március 26-án theatre parée az Operában, Dohnányi vezényletével a „Missa solemnis.“ Március 30-án Dohnányi zongoraszonáta-estje. Április 1-én kamarazeneest a Zeneakadémián. Április 2-án az Operaházban a Szent István-nyitány és a „Fidelio“ opera előadása. Április 11-én pedig zenekari hangverseny a Zeneakadémián, Telmányi Emil, Medek Anna, Bazulidesz Mária, dr. Székelyhidyi és Szende közreműködésével. Ebből is láthatja, Nagyságos Asszonyom, hogy a magyar művészet milyen nemes és nagyszabású formában akarja leróni háláját a IX. Szimfónia halhatatlan költőjének ...

Halló! ... Igen, annak is itt van már a sásonya. Egyelőre híresebb vadászatok voltak Odescalchi Miklós rétközi uradalmában, Erdődy Sándor gróf szentpéterfalvi uradalmában és id. Esterházy László gróf feketevízi birtokán. A szákmány főként nyulakból és korai vadmalacokból álli.

Halló! ... Mielőtt hódolatteljes kézcsoákkal bucsut vennék, Nagyságos Asszonyomtól, elmondok még egy bohém-históriát. Egy fiatal költőről van szó, aki nagyon szép verseket ír, de akinek soha nincsen pénze. Az ördög tudja, hogy csinálja, de állandóan pénzhányban szenved. Most elsején is adós maradt a hónapos-szoba bérével, amiért a házigazda felmondott neki. A költő a kétségbeesés göggyével így felelt:

— Köszívü zsarnok! Szégyelni fogja még ezt a tet-tét! ... Megjósólok, hogy ezt a házat, ahol laktam, még táblával fogják megjelölni.

A házigazda komolyan válaszolta:

— Sőt! Én magam fogom megjelölni! ... A szövege már meg is van.

A költő büszkén kérdezte:

— Na és mi lesz a szöveg?

— Csak ennyi: „Itt egy butorozott szoba kiadó!“

De most már szaladok, Nagyságos Asszonyom! Itt az ideje, hogy én is hamut hintsek a fejemre azért a sok rossz viccért, amit Nagyságos Asszonyomnak elmondtam. Remélem, azért nem tetszik haragudni reám ... Köszönöm! És hódolattal csókolom a kezeit ...

A kalandor jóslata

Regény

Írta: Csermely Gyula

Utánnomás tilos. A fordítás és megfilmesítés jogát a szerző saját magának tartja fenn.

VII.

Lefeküdt és aludt, mint valaki, akinek rendben az idegze s a lelke is és reggel, hogy becsöngette a gazdája, hidegvérrel beszámolt neki az utjáról. Kézbe-sitette a küldeményt és választ is hozott a contenak, de megjegyzi, hogy tévedett a conte ur. Mannersthal nem gróf és nem ezredes, hanem báró és főstrázsames-ter, vagyis őrnagy.

Mire Muzio Santi, azaz Nero Giovanni gazdája nagy-on megelégedetten bólongatott és mosolygott.

Mert hát nemcsak Santi volt olasz, Cusani Camillo is olasz volt. Tehát bizalmatlan és gyanakvó és óvatos még az inasnéppel szemben is. Az inasa lehet, hogy hü lélek, de alávaló gazember is lehet, ki megneszelvén az ura valami titkát, visszaélhet azzal több helyt is.

Conte Cusani Camillonak pedig volt titka, egy-szerre kettő is. A tábornokné asszony volt az egyik és ez mindenesetre a kényesebb a titkok közül; Paola Fornaciari volt a másik.

Ez utóbbi, egyelőre, még nem tért rá arra a bizo-nyos utra, mely asszonyoknál, leányoknál nagy lelki tusákkal kezdődik, meg-megszakad vagy körbe fut és visszatér oda, ahonnan kiindult, azután újból csak el-felé visz, még kanyarodik egyet vagy kettőt, hogy vé-gül már nyílegyenest idegen oltárhoz vezessen. Az ele-jét ennek az utnak könnypatakok keresztezik, folyamok is, a végét bársonyos fűszőnyeg és bódító virágok ta-ka-rik. Hannsteinné Paola Fornaciari még nem tért rá erre az utra.

De rátért már, sőt a végéhez ért, a gyönyörvirágos édeni végéhez, a kevesbbé tétovázó bárónő.

A budoárja, meg a velencei méceses sok bizalmas órának volt a tanuja és egyszer azt mondta a bárónő a contenak:

— Holnap, egyetlen barátom, uzsonnára a vendége leszek, várjon meg. Ugyan jó itt a titoktartó kis szobában, de egy bizonyos fűszere hiányzik. Az, hogy itt nem félek, ha ön megcsókol. A félve élvezett csóknak a fűszerét tehát önnél, az ön lakásában keresem. Meg is fogom találni, mert holnap a vendége leszek, várjon meg.

Conte Cusani Camillo meg akart hát győződni róla, vajjon megbízható ember-e a szolgálója? Aki se nem kíváncsiskodik, se nem szimatol, csak engedelmesen szolgálja a gazdáját és ha elküldi, akár a hetedik faluba is, hát hűségesen teljesíti a parancsot.

Petronellbe küldte és bár tudta, hogy Mannersthal, ki anyai ágon rokona volt, nem ezredes és nem gróf, hanem báró és dragonyos őrnagy, mégis grófnak és ezredesnek címezte a neki irt levelében. Ha visszajön a szolgáló és azt mondja: gróf Mannersthal ezredesről ott senki sem tud, akkor tán kint se volt, hanem itthon maradt és kémkedett, el kell hát hogy kergesse a gazembert, de ha azzal jön vissza, hogy: munkámba került, míg átadhattam a postát, mert nem ezredes és gróf, hanem őrnagy és báró a címzett, akkor megbízhatik az emberben máskor is. Máskor, ha majd Hannsteimmé... Paola!

Mi boldogító volt lelkének csak annak a lehetőségére is gondolni, hogy nem a bárónő lesz nála, hanem Paola.

— Jól van, Giovanni, ügyes fickó vagy — mondta a conte, mikor Santi az eredményről neki beszámolt. — Most nem bánom, feküdj le aludni, tudom, keveset alhattál az éjjel vagy mulass egyet, nesze egy tallér, nem is lesz rád szükségem, majd csak este.

Igy beszél néha az ember. A végzethez, a halálhoz, a megrontó gonoszhoz beszélt, ő meg azt hitte, hogy a bizalmas jó ember volt.

— Köszönöm — felelte Santi és lement a szobájába és lefeküdt. De csak gondolkozni akart, nem aludni. A nagy ezüstpénz borralaló nem égette a tengerét egy cseppet sem; úgy vélte, hogy jól megérdemelt borralaló volt.

Lefeküdt, hogy működtesse az agyát.

— A bárónő zsebkendőjével talán csinálhatok valamit — tűnődött. — Olyasmint, ami a contet alaposabban elteszi az utamból, mintha megöltém volna az éjjel.

Forgatgatta az illatos kis keszkenőt és nézegette monogrammját, a J és W betűket.

— Mit csináljak e jószággal? — töprengett. — Aldörfer tábornokhoz juttassam és akkor: addio, Cusani, a karriérnek és mindennek vége... vagy juttassam Paola kezébe és akkor: addio, szerelmi győzelem?

Rövidesen meg is volt a tervével, hiszen elsőrangú cselszövő tehetség volt és Santi kajánul mosolygott.

— Hogy is szól az a közmondás: — mormolta — két szék között a földön? Nem a, te szép asszonyok! kegyeltje! Két szék helyett egy harmadik: az vár rád, Cusani Camillo, de tövises szék lesz, nem virágos.

Pár nappal később, ugyanabban az időben, mikor conte Cusani Camillo az Aldörfer-házban a bárónőnél volt, egy pap jelent meg ugyanott, hogy a kisasszonnyal szeretne beszélni. A kisasszonnyal, Helene von Wippachal.

Alkonyattájt volt és az inas, ki a homályban nem ismerte meg a papot, megkérdezte tőle, kit jelentsen be. A kisasszony egyébként itthon van, de a tábornokné ő kegyelme most nem fogad. (Mert csak Cusani Camillonak volt otthon.)

— Csak a kisasszonnyal óhajtok beszélni.

— És kit jelentsek be, könyörgöm?

— Hát nem ismered meg, Julian? Hja, sötét van. Scipio Franti vagyok, a gyóntatópap.

— Ah... dicsértessék — mormolta Julian és ajlatosan kezelt csókolta a papnak. — Hát már visszajött Rómából a gyóntató ur?

— Még el se mentem, fiam, csak egy-két hét múlva indulok és neked is abszolúciót és áldást fogok hozni a pápától. Föltéve persze, hogy hallgatni fogsz... ne tudja meg senki, hogy ma itt voltam.

Egy máriást adott az inasnak, ugyanazt, amit ő kapott a contétól és fölvezetette magát a leányhoz.

Magára hagyatva, könnyek közt találta Helént, ami Muzio Santinak nagyon kapóra jött. Megtakarította neki a bevezetést.

— Tudom, hogy miért sir — kezdte. — Miért folynak leányiszeme könnyei. Mert Cusani Camillo százados ur és az ön nővére, a bárónő ő kegyelme, most is... most is...

— Ne folytassa, könyörgöm, olyan fájdalmas ez.

— Fájdalmas; igaza van, úgy van. És önnek, szeretett leányom, nem is egyszeres, de kétszeres bánata van.

A göresös, de elfojtott zokogás azt mondta Santinak, hogy úgy van.

Megfogta Heléne kezét, megsimogatta paposan, lágyan és kenetteljes páthosszal folytatta:

— Kétszeres bánata van, leányom. Az egyiknek szülőoka a szerelem, ön szereti Cusani Camillót; a másiknak oka meg az, hogy látnia kell, mint vétkezik a...

— A nővérem, a tulajdon nővérem!

— És ugyanazzal az emberrel, akit ön a szívébe zárt. Hát elhiszem, hogy ez pokoli fájdalom. De csak nyugodjék meg, gyermekem: másként lesz. Conte Cusani Camillo meg fogja kérni az ön kezét és ön hozzá fog menni és nagyon boldog lesz.

A tavaszi nap, ha fényezett aranyra vetődik, sem ragyoghat tündöklőbben, szebben, mint ragyogott a Wippach-leány szeme. De egy percre csak, mert nyomban rá megint elkomorult.

— Hát a nővérem, a táboruckné? — kérdezte.

— Megint erényes lesz, ne féljen, gyermekem. De magától értetődik: föltéve...

— Mindent megteszek, atyám, csak mondja meg kérem, hogy mit tegyek? Parancsoljon, rendelkezék velem, mindent szívesen és készségesen megteszek. Nem a szívem és boldogságom kedvéért, hanem...

— ...hogy a kárhozottól megmentse a nővérét. Helyes, gyermekem, úgy van. Mert a nővére már az alkárhozás útján van. De ne gondolja, leányom, hogy lehetetlen dolgokat kívánok: mindössze egy eszélységet óhajtok. Ismeri ezt a zsebkendőt, gyermekem? — és elébe tartott egy J. W. betűs, koronás zsebkendőt.

— A nővéremé! — sikoltott fel Helén. — Hogy jutott hozzá, atyám?

— Hogyan jutottam hozzá, nem mondhatom meg. De hol jutottam hozzá, azt megmondhatom: Cusani lakásán.

Helén felhördült, azután esend lett. A sivatag fullasztó esőndje, mikor elült már a Számum, a perzelő szél.

A homoktenger vándora, mikor elvágtatott már föltötte a pusztai szél, kábultan fölemeli a fejét, de gondolkozni vagy csak eszmélni is még nem bír. Helén sem eszmélt fel a valóra, hogy milyen alávaló ez a kezetesszaru prete. Hogy rosszat beszél egy nőről, egy

asszonyról! És ha pap is és alapja van is a szavának és ha, négy szemkőzt is, nem idegen előtt vádolja, akkor is ocsmányosság, hogy így beszél.

— Cusani lakásán — ismételte Muzio Santi. — Ott jutottam hozzá e kendőhöz. De csöndesedjék le, leányom, több szem nem fogja látni ezt a bűnrészes, áruló zsebkendőt itt. Önnek akarom adni, hogy tüntesse el, azért jöttem el önhöz, gyermekem.

A leány erre kezet akart csókolni a papnak.

— Mi jó és nemes ön, atyám!

— Ez a zsebkendő — folytatta Santi — az ön jövő boldogságának záloga lesz, szenvedő gyermekem. Tüntesse el jól, még fegyverül szolgálhat önnek, de most ne kérdezzen semmit, hogy mi célből kell, adjon érte cserébe a saját zsebkendőiből egyet, leányom.

A mintegy hipnotizált teremtés nem kérdezte, tudakolta, mire kell a papnak a zsebkendő. Csak odament a szekrényhez, kivett egy zsebkendőt és átadta. Muzio Santi megnézte, bele van-e hímelve egy H. és egy W. betű s mikor meggyőződött róla, hogy igen, a reverendája zsebébe rejtette és odaadta cserébe a másikat.

Helén, uj könnyek közt, eldugta. Ne lássa senki, még a nénye se. Nővérenek titka, bűnös boldogsága az a zsebkendő. De megint erényes lesz a nővére, így biztatta a jószágos gyóntatópap.

Muzio Santi bucsuzóul még megkérdezte Heléntől, ismeri-e vajjon a Szent Veronika kendőjének meséjét?

— Rómába megyek, — mondta — de Veronában, ahol őrzik azt az ereklyét, megállok, hogy fohászkodjam magáért ahhoz a szent nőhöz. És meglátja, gyermekem, hogy csodát tesz az a szent nő, aki ráterítette kendőjét a megfeszítendő kinszenvedő arcára. Ön mihamarabb abba a helyzetbe jut, hogy zsebkendőjét, ha akarja, ráteheti annak az arcára, akit szűzi szerelemmel a szívébe zárt. De az illető nem a halálba fog menni, hanem önnek az oldalán az életbe. Csak senki-nek egy szót sem, leányom. Ami kettőnk között ma történt, az titok maradjon halálunk napjáig.

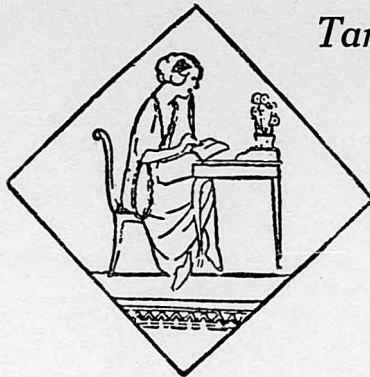
Az álpáter oly szuggesztív erővel s oly meggyőző ékesszólással beszélt, hogy Helén hitt neki és üdvözült. A lakás egy távolabbi szobájában még egymás mellett ült Cusani és a nővére; ott hűtlenségnek és bűnnek árán még szedték a tiltott fa gyümölcsét s ő édes reménnyel már hitte, hogy rövidesen majd ő mellette ül Cusani. De az egyház által szentesített joggal.

Mire kellett a páternek a zsebkendő? És ördög volt-e Santi vagy varázsló, mert alig két héttel később, ugyanolyan alkonyati órában, bejött Helénhez a tábornok és a tábornokné és kettejükkel Cusani Camillo. Ez pár nappal azelőtt őrnagy lett és az újdonsült őrnagy ur, Helén nem akart hinni a fülének, megkérte a kezét, hogy legyen az övé. És további négy hét múlva Wippach Helén már asszony volt, Cusani Camillo neje és egy reggel, hogy az ura még aludt, zsebkendőjét, azt, melyet esküvőjére magával a templomba vitt, egy pillanatra rátette annak arcára.

— Szent Veronika csodát tett — mormolta és lelérdelt és hálát mondott a szent nőnek. És Scipio Frantira, a páterre is rajongó csodálattal gondolt és minden jutott az eszébe: az ég és a mennyország és Isten és az ő szentjei és ezek közbenjárása a földiekért az Istennél, csak az nem jutott eszébe, hogy Istenen és az égen és Isten szentjein kívül profánus föld is van és emberi sátánok. És hogy egy ilyen sátán, aki él, több csodát tehet, mint száz szent, aki már meghalt.

(Folytatjuk.)

Tanácsot kérnek

16. **Kérem** kedves társnőimet, sziveskedjenek egy finom kipróbált vajás piskóta receptjét lapunk utján közölni. Előre is hálás köszönet Sz. I.-től.

17. **Vidéki** előfizető-társnőimet kérem, ki tudna megbízható helyről 15—20 kg. tollat megvételre ajánlani.

Kérem az összeg megjelölésével Gyurich Istvánnét, Budapest, II., Ponty-u. 14. sz., egy levelezőlapon értesíteni. Kedvező feltételek mellett a toll megvételére le is utaznék.

18. **Kedves olvasótársnőim** közül ki tudja a grillás-(piritott mandula-) torta receptjét, hogy az szép világos-sárga maradjon és vékonyra ki lehessen nyujtani. Hálásan megköszönöm „Egy falusi asszony.”

19. **Kérem** kedves olvasótársnőimet, sziveskedjenek velem tudatni, hol lehetne a selyemtépést megfontatni kötő- vagy horgolófonalnak. Szívességüket előre is köszöni egy „Takarékos asszony.”

20. **Ki tudja** megmondani, hogy a salyeállal eltett gyümölcs vagy főzelék nem-e káros a szervezetre és ha igen, mely szervezetre ártalmas? Szíves válaszukat előre is nagyon köszöni „Takarékos asszony.”

21. **Kedves Főszerkesztő Ur!** A férjem minden különösebb ok nélkül, hetekkel ezelőtt itt hagyott és azóta hirt sem ad magáról. Két kisgyerekek van. Anyagi gondjaim ugyan nincsenek, de mégis kétségbeesztő a helyzetem, így — férjtelenül. És különösen elszomorító két apátlan kis gyermekem sorsa. Nem tudom, mit csináljak? Irnék a férjemnek, de a címét sem közöltem. A szomszédoknak azt mondtam, hogy a férjem üzleti ügyben hosszabb időre elutazott. De ezt a hazugságot sem lehet soká folytatni. Mit csináljak? Adjon tanácsot, Főszerkesztő Ur!

„Egy pécsi asszony.”

22. **Főszerkesztő ur** utján kérem k. olvasótársnőimet, sziveskedjenek velem a cukorban eltett narancs készítési módját közölni. Előre is hálásan köszönöm.

Ifj. Bodor Ferencné.

Üzenetek

„Egy Dunamelléki tisztviselő.” Tekintettel a bőjtire, a vendégeknek a következőket szervirozhatja: Kocsonyás hal, szendvicsok szárdiniával, kaviárral, sajttal, keményre főtt tojás tartármártással, sósrudak, pogácsák, sajtos rudak, sör, likőr.

Mi is csatlakozunk azokhoz, kik jókivánságaikkal felkeresik. Üdv. a Szerk.

„H. L.-né, Kéthely.” A kitömött gém tisztítását kifogástalanul elvégzi: Fába Rezső-cég, Budapest, II., Dónáti-u. 7. Lapunkra való hivatkozással tapasztos áránlatlalt szolgál.

13. „Az uram a mézeskalácsot szereti.” A beérkezett mézeskalácsokat sorban leközöljük: **Mézeskalács:** Négy evőkanál méz jól megmérve, 25 deka porcukor, 3 egész tojás egy tálban habosra jól elkavarva. Adunk bele tört fahéjat, pár szem szegfűszeget törve, egy csipetnyi tört borsot, egy kávéskanál szódobikarbonát szítálva és egy liter rozsliszttel jól eldolgozzuk. Kisujj vastagra kinyujtani, formával kiszaggatni, kikent tepsibe rakni, tojással megkenni és mérsékelt tűznél megsütöni. Jó sikert kíván

Egy öreg néni.

„Georgina.” Dr. Karácsonyi zenei munkatársunk vidéken tartózkodik s így nagyon sajnáljuk, de a beküldött kotlát nem dolgoztathatjuk át. Ettől eltekintve is, a kotta le-

közlése tetemes anyagi kiadással jár a beküldő részére, mert a klisé-t saját költségén kell hogy elkészíttesse. A klisé-költség kottánként körülbelül 300.000 koronaába kerül. Szív. üdv. a

Szerk.

„Szomorulelkű Asszony.“ Nagyságos Asszonyom! Végtelenül sajnálom, hogy szigorú inkognitó következtében nem tudok levelére közvetlenül válaszolni s így mindig hosszú időbe telik, míg a lap útján válaszom eljuthat rendeltetési helyére.

Borongós hangulatát tükrözi vissza minden sora és kiéreztem belőle a lélek sebzett szárnyainak vergődését és anyai szívének gyötrődéseit. Hogyanis lehetne, hogy az én lelkem csukódjon be a szenvedők előtt, aki az emberi értéket a lélek mélységeiben kutatom s ha alkalom adódik felfednem, mint a tikok-titka előtt, hajtom meg fejemet. A hallgatás csendjébe néha belerezdül a gondolat s a régen elmondott szavak új életre kelnek és válaszolnak a kérdezőnek. Nincs helye a kételkedésnek azok között, kiket a lélek kapcsol egybe, mert sohasem lehet tudni az okot, mely sokszor hallgatni kényszerít.

Különös véletlen játszott közre, hogy a beküldött kéziratok halmozában a költeményt nem találtam meg s mindig halogattam, hogy egy nagyobb tisztogatás alkalmával előkerül. Nagyságos Asszonyom, erre a legegyszerűbb okra egyáltalán nem gondolt, pedig ez minden szerkesztőségben napirenden van. Nem tendenciával, de előfordul. Nem is vehetem ezért rossz néven helyezett hitének megrendülését, mert a szerkesztőség intímebb vérkeringését közelebbről kellene megfigyelnie, hogy legelső sorban jusson eszébe az alkallóság eshetősége.

Kézcsókomat küldöm nyújtott békejobbjára és ha megtalálom a költeményt, ígérem, hogy legközelebb örömet fogok szerezni.

Szerk.

13. „Az uram a mézeskalácsot szereti.“ Mézeskalács. Negyed kg. mézet langyosra melegítünk, ekkor annyi lisztet teszünk hozzá, hogy ne legyen tulkevény. Teszünk hozzá egy egész tojást, fél kávékanál szódadibarbonát vagy sütőport. Egy-két óráig pihentetjük, azután félíg megsütjük s végre vagdalt mandulával vagy dióval meghintjük. Barnára sütjük. — 2. Mézeskalács. 7 deka vaját, 7 deka zsírt, 58 deka lisztet, 14 deka tört cukrot, 28 deka olvasztott mézet, egy kis késhegynyi szegfűszeget, fahéjat, szegfűborsot, egy kanál szódadibarbonát, 2 egész tojással alaposan kidolgozzunk. Azután tetszés szerinti pogácsákat formálunk, tört, cukros mandulába hempergetjük, kikent tepsin megsütjük. Szívesen küldi a

„Magyar Uriasszonyok Lapja“ olvasója.

„Chrysanthéme.“ Hat személyre elégséges puncstortareceptemet szívesen küldöm. 14 deka cukrot 6 tojás sárgájával habosra keverünk, utána 8 deka liszttel félesomag sütőport elkeverünk és 6 tojás habjával felváltva, a kikevert masszához adjuk. Kikent és lisztezett formában megsütjük. Töltelék: A megsült tészta széleit levágjuk, összevagdaltuk, edénybe tesszük, 4 kanál rumot 2 kanál vízzel hígítunk és leöntjük vele. Két szelet csokoládét megreszelünk, 8 deka őrölt mandulát, 12 deka porcukrot összekeverjük és a masszával összekeverjük. A tésztát kettévágjuk és a töltelékkel megtöltjük. Máz: 20 deka porcukrot 8 kanál vízzel szálásra főzünk, adunk bele 2 kanál rumot és pár csepp bretonfestéket. A kikeverés egy tésztás tálal pohár aljával történik. A tortát vagy lepényt bevonjuk vele.

Ifj. Bodor Ferencné.

Dr. M. J.-né. Mézeslepény. 25 deka langyos méz, egy kis kanál szódadibarbona, esetleg sütőpor, 3 egész tojás, kevés citromhéj reszelve és kevés vanília. 30 deka nullás liszt, 10 deka porcukor, egy evőkanál tej, 7 deka vagdalt dió. Tálba tesszük a mézet, tejet, citromhéjat, vaniliát és melegre tesszük. Ha langyos, a tojás sárgáját beletesszük és a lisztnek felét hozzáadva, habosra dolgozzuk. Ekkor a tojás fehérjéből kemény habot verünk, a porcukrot apránként hozzáadjuk és jól elkeverjük és a habot a liszttel felváltva hozzáadjuk. Kikent, lisztezett tepsibe tesszük körülbelül hüvelykujnyi vastagra. Tetejét hosszúra vagdalt dió-

val vagy mandulával meghintjük. Lassu tűznél sokáig sütjük. Ha főgpiszkalóra nem tapad, akkor meg van sülvé, Kihülés után felvágjuk.

Ifj. Bodor Ferencné.

16. S. O.-né, Budapest. Két kipróbált jó csokoládémáz-receptemet szívesen közlöm. I. 2 tojás fehérjét 25 deka cukorral negyedóraig kavarunk, akkor hozzáadunk 14 deka puhított csokoládét és a tésztát bevonjuk vele. — II. 10 deka reszelt csokoládét 10 deka cukorral, 3—4 evőkanál feketekávéval folyton kavarva, addig főzzük, míg szép sima lesz. Ekkor egy jó késhegynyi vaját hozzáadjuk és a tortát gyorsan bevonjuk vele.

adászeveli Tevely Erzsébet.

13. Dr. M. J.-né. Örömmel gyarapítom mézessütemény-receptgyűjteményét az én két nagyon izletes mézes-süteményreceptemmel. Veszünk 1 kg. lisztet, fél kg. mézet, fél kg. cukrot, 4 egész tojást, 1 deka hamuzsirt és egy evőkanál törött fahéjat. A mézet felforraltuk és kihűlni hagyjuk. Most a lisztet, a mézet, a tojást, cukrot jól összegyurjuk, végül hozzáadjuk a hamuzsirt és a törött fahéjat, újra jól kidolgozzuk és készlátnyi vastagságra kinyújtjuk a tésztát. Formákkal kiszaggatjuk, tojással megkenjük és mindenik közepére egy fél lehamozott mandulát teszünk. — II. 24. deka liszt, 14. deka cukor, fahéj, szekfűszeg, citromhéj, 1 kanál szódadibarbona s annyi forró mézzel, amennyit felvesz, könnyű tésztává dolgozzuk és három órai pihenés után félujnyi vastagra kinyújtjuk, formával kiszaggatjuk, tojással megkenjük, apróra vágott mandulával meghintjük és megsütjük. Szívélyes üdvözléssel

adászeveli Tevely Erzsébet.

14. V. D.-né, uradalmi titkár neje. Nagyságos Asszonyom! Régen olvastam olyan őszinte meglepedéssel levelet, mint Nagyságos Asszonyomét. Üdvözöltem az igazságot, mely felháborodástól tüzelő soraiból a lelkembe hatolt s olyan szent megbecsüléssel töltött el írója iránt.

Magasabb kulturát, művészet megtestesítőjét keresik, kutatják a mi minden szép és nemes iránt lelkesen érdeklődő, rajongó magyar uriaasszonyaink s a keresés közben megdöbbenéssel kell meggyőződniek, hogy az orgánum, melytől kulturát várnak, csak éppen a kulturát mellőzi és a művésznő hiúságának legyezgetéséért, a legszentebbet profanzálják.

Ez a tény még jobban megerősít azon puritán gondolkozásban, hogy vissza kell vezetni az élet piszkos, rohanó árját régi körülzárt medrébe s ezt csak a családi életen keresztül érhetjük el. E célmegvalósításában lassan, megfontoltan, lépésről-lépésre megyünk előre s nap-nap után egy-egy talpalatnyi tért hódítunk meg.

Megbecsülhetetlen értéknek tekintem lapom iránti elismerését, mely szól annak az eszmének, melyért harcra indultunk s amelyet nem fogunk soha elhagyni. Szívélyes üdvözléssel és kézcsokkal a

Szerk.

15. Kaptuk az alábbi levelet, melyet szószerint közlünk: Rákospalota, febr 25. Kedves jó Szerkesztő Ur! Türelmetlenül várom mindig azt a napot, amikor a nekem oly kedves lapnak jönni kell. Szinte felvidülök ilyenkor pár órácskára, sutba vetem azokat a csunya — mai élet okozta — mindenféle gondokat, amelyek bizony körülvesznek s szinte nyomasztólag hatnak kedélyemre. Ha azonban olvasom e kedves lapot, újra vidám leszek s szeretném megismogatni azt a kedves kezet, mely oly szeretetreméltósággal ír tanácsotadó, tanulságos válaszokat. E válaszokból úgy érzem, mintha a szerkesztőség és mi, előfizetők, egy család volnánk s a mi jószágok apánkhoz járulunk kéréseinkkel.

Látja-látja, kedves Szerkesztő Ur! Mégsem jó olyan kedvesnek lenni, mert így folyton molesztáljuk apró-cseprő (igaz, nekünk fontos) kérésekkel s ügyes-bajos dolgainkkal. Ez bátorít fel engem is arra, hogy kérésemet előadjam. Legegyen oly szíves és közölsze velem a „vesepecsenye vadasan“ való készitési módját és egy „majonéz“-receptet.

Ez volna a kívánságom és még az, hogy tartson meg bennünket további jóakaratu szeretetében.

Kedves választát várja és előre is nagyon köszöni sok szívélyes üdvözléssel

„Egy fiatal asszony.“

Nagyságos Asszonyom, engedje meg, hogy visszaadjuk a hozzánk adresszált kedves bókot és mi is kijelentsük, hogy szeretőnk megismogatni, — pardon: megcsókolni azt a kezét, amelyik ily kedves levelet küld hozzánk üdvözlétül. Nagyságos Asszonyom, nehéz és komoly munkánk közben végtelenül jól esik előfizetőink szeretete és velünk együttérzése. Ez az érzés ad erőt gondolatainknak, tüzet érzéseinknek és ki nem alvó szeretetet sziveinknek. Ez a tudat vezérli tollunk, amikor betűket rovunk a szürke papírosra és az ilyen levél tölt el boldog megelégedettséggel, mert látjuk, hogy munkánk nem hiabavaló és vannak szívek, amelyek a mienkkel együtt dobbannak. Nagyságos Asszonyom, hálásan köszönjük lelkesítő sorait. Igéretet mást nem teszünk, mint azt: tovább is azok akarunk maradni, akik eddig voltunk. Hiszünk, hogy előfizetőink is azok maradnak, akik eddig voltak: egy nagyon nagy család egymást szerető és támogató tagjai.

Még egyszer fogadja hálás köszönetünket.

Levele érdemleges részére legközelebbi számunkban válaszolunk. Kézesókkal a Szerk.

13. „**Dr. M. J.-né.**“ Szívesen közlöm az alábbi receptjeimet: I. *Mézes-piskóta:* 6 tojás sárgáját 4 kanál cukorral habosra keverünk. Adunk bele 10 kanál forralt mézet, dió-nagyságú vaját, egy kőhegynyi székfűszeget és fahéját, 10 kanál lisztet, kevés mazsolát és diót, egy kis kanál szóda-bikarbonát és végül 6 tojás kemény habját. Kikent, lisztetett tepsibe öntjük és megsütjük. Tetszés szerint felvágjuk. — II. *Mézes-báb.* Fél kg. lisztet, 3 egész tojást, 33 dk. cukrot, egy csomag vaniliás cukrot, 4 és fél kanál forralt mézzel és egy kávéskanál szóda-bikarbonával jól kidolgozzuk. Ujjnyi vastagra kisodorjuk, pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk, tojással bekenjük. Tetejére egy fél hámozott mandulát teszünk és megsütjük. Üdvözléssel: *Varga Mancsi, Jut.*

„**Nyiregyháza.**“ Nagyságos Asszonyom! A francia irodalomról, a rendelkezésünkre álló korlátolt területen, csak igen vázlatos ismertetést adhatunk. De hogy kívánságának mégis megfeleljünk, legalább a XIX. század irodalmáról közlünk vázlatos ismertetést. Ez a romantika korszakával kezdődik. Chateaubriand, Mme de Staël, Lamartine és főként Victor Hugo és Alfréd de Musset a főképviselei. A lírában ezeken kívül Béranger, aki a mi Petőfinkre is nagy hatással volt. A színpadon Hugo és az idősebb Dumas megteremtik a romantikus drámát, amely szakít a hármas egységgel és a klasszikus tragédia egyéb konvencióival. A regény minden formája kifejlődik. Georges Sand, Stendhal, Balzac és Dumas műveiben. Charles Bandelaire a lírában új hangokat üt, amelyeknek beteg érzékisége az egész század lírájára ráüti bélyegét. A színpadon Angier és az ifj. Dumas a jelenkor társadalmát rajzolják meg. Labiche a bohózatú komikumot aknázza ki. Aztán Scribe és Sardou hódítják meg a világot. Új irányokat jelentenek Flaubert, a két Goncourt, Zola (a naturalizmus vezére és elméletének megírója), Daudet és Maupassant, akik merészen nyulnak az emberi lélek és a társadalmi élet mélységeibe. Utánuk már a legújabb kor francia irodalma következik, amely annyira változatos, annyira sokrétű és annyi kiváló műalkotással és oly sok nagyszerű egyéniséggel ajándékozta meg a világot, hogy csak az íróknak és főműveinek felsorolása is lehetetlen. Eppen azért arra kérjük, Nagyságos Asszonyom, hogy szűkebb kérdést kegyeskedjék hozzánk intézni és készséggel fogunk eleget tenni kívánságának. Kezeit esőlkolja: *Szerk.*

Néhány hozzánk intézett levél. „Kedves Főszerkesztő Ur! A gyönyörű kézimunkát megkaptam s nagyon meg voltam lepve. Az anyag, a kiállítás olyan elsőrangú s izlées, hogy lehetetlen, hogy miránk, előfizetőkre, rá ne fizessen. Én már bele is kezdtem s hálás szívvel köszönöm. Kíspest, 1927. márc. 1. *Menyhértné.*“

„**Tekintetes Szerkesztőség!** A napokban címre megküldött szép millió-ajándékuk várakozáson felül meglepett. Annak úgy anyagával, mint kifogástalan előnyomásával teljesen meg vagyok elégedve. A szép millióért fogadják hálás köszönetemet. Kunhegyes, 1927. február 28. *Hovanetz Jánosné.*“

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ tek. Kiadóhivatalának. Az ajándékul küldött milliót megkaptam, nagyon örülök, hogy az anyaga várakozásomon felül finom.

Kérem, fogadják legmelegebb köszönetemet érte. Tisztelettel *Türk Józsefné.*

„**Hálás köszönettel nyugtázom** a szép terítőt s hogy kedvességüket valamivel viszonzhassam, mellékelve küldök pár címet, hova előfizetés céljából bekopogtathatnak. Sok szerencsét kíván, üdvözléssel Budapest, 1927. febr. 21. *Meszéna Ferenecné.*“

„**Dr. M. J.-né.**“ Mézeskalács. 3 evőkanál cukor, 3 egész tojás, egy mokkakanál szóda-bikarbona, egy kis fahéj, ezt jól kikeverjük, majd egy teás esésze mézet felforraltunk, ha langyosra kihűlt, a masszához öntjük. 25 deka lisztet, 5 deka mandulát hosszukára vágva beleteszünk. A léphet kikenjük, papírral kirakjuk, a tésztát beleöntjük. 6 deka mandulát hosszúra vágva, a tetejére hintünk. Lassan megsütjük. *Lukács Ily, Szombathely.*

„**Kaposvári asszony.**“ Igenis, nem is, mint levelünkben írtuk. A leirt kabát alá blúz nem kell, mert ez az úgynevezett „kabát-ruha.“ A fehérselyem plisséalj és a színes posztókabát igen festői s ha nem kellene számolni a tengerparton majdnem állandó szeles légáramlattal, akkor praktikusnak is mondhatnánk. Így azonban inkább megfelelő volna az alj is szövétből. Kézesókkal a *Szerk.*

Hálás köszönettel nyugtázuk lapunk mutatványszámára megküldése céljából küldött címetek s ezuton is kérjük kedves pártfogóinkat, hogy lapunkat továbbra is kegyeskedjenek szíves támogatásukban részesíteni.

Igaz köszönettel vagyunk: Horváth Ödönné, Báldy Károlyné, Ifj. Bodor Ferenecné, Polonkay Pálné, vitéz Zsadányi Imréné, vitéz Sebő Györgyné, Dr. Kerekes Istvánné, Danilovics Istvánné, Jákóy Jánosné, Táskai Pálné, Gramlly Kornélné, Gyenge Károlyné, Dr. Juhász Pálné, Császváry Istvánné, Török I. Lajosné, Szókó Istvánné, Dr. Graeser Károlyné, Hitz Gyuláné és Blum Józsefné urasszonyoknak, Vargha Gizi, Feigler Mancsi, Bors Margit, Pulszky Paula, Lehoczky Erzsébet, Zilahi Ducy és Pápay Eszti urleányoknak. Kézesókkal a *Szerk.*

„**Zugligeti kisleány.**“ Beatrice (olv. Beatrice), Dante Vita Nuova-jában és Divina Commediájában szerepel, mint a költő ideálja. 2. Laura, Petrarca szerelmese, aki a költő szerint Avignonban élt s 1348-ban halt meg. A legújabb kutatások szerint szintén képzeletbeli alak. 3. Don Juan (olv. Don Juan) legendás alak, az élvhajhászásban elpusztuló férfi típusa. A monda szerint Don Juan de Tenorio volt a neve, aki Sevilla kormányzójának a leányát el akarta csábítani, az atyát leszúrta és a megöltnek szobrát gnyóból vendégül hívta. A kőszobor meg is jelent és Don Juant a pokolba hurcolta. Történetét sokan feldolgozták. Népszerűvé Mozart operája tette. 4. Casanova, Giovanni Jacopa de Seingalt, olasz kalandor 1725—1798. Zivataros életet élt és bejárta egész Európát. 1755-ben megszökött a velencei ölmkamrából, 1785-ben Dux-ban könyvtáros lett és itt írta meg híres Memoires-ját. Üdv. a *Szerk.*

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BELA
Segéd-szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

Háztartási teendőinkben teljesen perfekt urinó házvezetőnői állást keres magányos urinónél vagy urnál. *Özv. Holli Rezsóné, Martonvásár.*

Teljesen perfekt, intelligens németajku leányt keresek gyermekek mellé. *Szabó Lajosné, Kiskun-dorozsma, Jókai-u. 2.*

Pestszentlőrincen, Szemere-telepen kiadó egy nagy kétablakos utcai szoba, konyha. Kitűnő levegő. Bővebb felvilágosítás IX., Gáli-ut 21., III. ép. II. 17. nyerhető.

Sorsüldözött uriaszony uricsaládhoz házvezetőnőnek vagy idősebb családnak társalkodónőnek ajánlkozik. Címe: „Sz. J. Keszthely“ jelige alatt kiadóhivatalban.

Dunavecse, 1927. febr. 21.

KEDVES FŐSZERKESZTŐ ÚR!

A küldött »Hóvirág« mosópor mintacsomagot nagyon köszönöm s miután az utasítás szerint kipróbáltam, örömmel lepett meg, hogy a rövid idő alatt kimosott ruha, teljesen hófehér lett. Ismerőseimnek is ajánlani fogom s különösen azoknak hívom fel a figyelmüket a »Hóvirág« mosóporra, akik a nap egy részét valamely háztartáson kívüli foglalkozásban töltik el, s nincs idejük, hogy egész napot töltsenek el a mosással. Ezt is tekintetbe véve, igazán páratlan e mosópor.

Még egyszer hálás köszönetemet fejezem ki a küldött mintacsomagért.

PUTNOKY ERZSÉBET áll. ovónő.

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés: *Ehall zongoratermeiben, Andrássy-ut 15.*

Német-órákat ad Bécsben végzett uriaszony. I., Attila-körut 15., II. em. 12. a.

Urileány gyermek mellé ajánlkozik, könnyebb háziteendőkben segédkezik. Címe: „*Arva*“ jelige alatt a kiadóhivatalban.

Két mérnök keres április elsejére két utcai különbejáratu, esinosan berendezett lakást fürdőszobahasználattal a Horthy Miklós-uton vagy környékén. Megkeresést „*Tisza*“ jeligével a kiadóba kérnek.

Nyugdíjas urinő, ki a háztartás minden ágában teljesen jártas, kifogástalanul főz, kisebb családhoz, magányos urinőhöz vagy urhoz házvezetőnőnek ajánlkozik. Vidéki háztartás vezetését is vállalja. Címe: *Tóthné, Kispeszt, I. sz. postahivatal.*

Francia- és német-órákat ad szerény díjazás mellett okleveles tanárnő. Levélbeli megkereséseket: *Zarabay Istvánné, Budapest, I., Attila-u. 91. címre* kérek.

Most végzett tanár elvállalja gyenge tanulók alapos és lelkiismeretes házi oktatásai, polgári iskolai és középiskolai magántanulók előkészítését. Címe: *Oláh Emilné, I. Alkotás-u. 11., IV., 3.*

Intelligens urinő félnapra ajánlkozik társalkodónőnek, főzéshez, esetleg gyermek mellé. Cím: „*Illés-ut*“ jelige alatt kiadóhivatalban.

Cigányosan tanítok zongorázni magyar népdalokat művészi futamokkal, kotta nélkül. Felnőtteknek legjobb módszer, gyors és biztos eredmény. *Császár Mária zongoratanítónő, I. Orbánhegyi-uton, Tóth Lőrinc-u. 28.*

Négy polgárit végzett urileány, ki varráshoz ért és németül beszél, uricsaládhoz gyermekek mellé vagy idősebb családhoz ajánlkozik. Háztartásban segédkezik. Cím: „*B. E. Zalaegerszeg*“ jelige alatt kiadóhivatalban.

Urinők és urileányok, kik ruhájukat kifogástalanul szeretnék elkészíteni vagy átalakítani és arra heti egy-két délutánt szívesen áldoznak, szakszerű utbaigazítást (szabás, kipróbálás) nyerhetnek hosszú gyakorlattal rendelkező volt fővárosi szaktanítónőnél. Legajánlatosabb négyes csoportokban, esetleg barátinők, ismerősök együtt. Kivánatra német, francia tárgyalással egybekötve. Előnyös feltételek. Érdeklődni bármikor lehet: *Prince Albertné* francia nyelvtanár neje: *Budapest, III., Szentlélek-tér 13.* Az 5., 9. és 51-es villamos végállomásnál. Ugyanitt izlé-és kosztümök, felöltők, ruhák megbízhatóan és jutányosan készülnek.

Asszonytársaim tudomására hozom, hogy Dunántúli szakácskönyvem III-ik kiadása sajtó alól kikerült és 6 pengő 80 fillér beküldése ellenében bérmentve vagy kivánatra utánvétellel küldöm. *alsószopori Nagy Ferencné, Sárvár, Vasm.*

Zeneakadémiát végzett, államilag képesített zongoratanárnő, kezdők és haladók tanítását vállalja akadémia-módszer szerint. Jutányos csoporttanítás. E lapra hivatkozva, nagy kedvezmény magánóráknál. *Szauer Mária, VIII., Dobozi-u. 27., I., 6.*

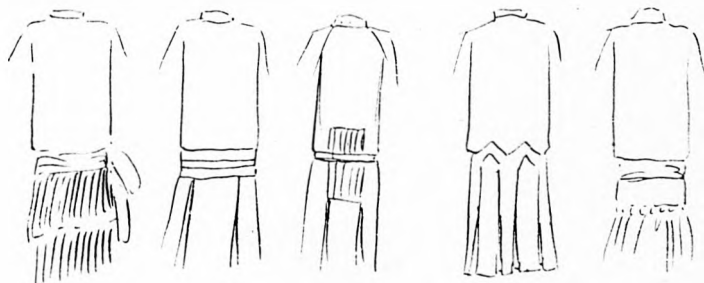
Nagy- és kismosáshoz legjobb a **HÓVIRÁG**

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden ruhát

önmaga hófehérre mos.

Gyártja: *Albatros rt. (Lessive Phénix alapítása) Budapest, V., Nádor-utca 6.*

Tessék szerkesztőségünk utján ingyenes mintacsomagot kérni.

Veres felvétele V. Harmincsal-uccu 3

MIKLÓS FERI ÉS KLÁRI